

Sirius Bandy 1907 - 2021

Tidig bandyhistoria

Första SM-laget (1921). Fr v R. Berglin, G. Bard, J. Höglund, H. Peijel, T. Nordström, E. Svanström, H. Ericsson, I. Svanström, E. Knutsson, R. Knutsson och G. Holmer

Foto: Privatarkiv

Uppsalastudenter introducerade sporten

Bandyspelet härstammar från England och infördes i Sverige någon gång under 1890-talets mitt under namnet hockey. Hockey spelades nämligen med engelska landhockeyklubbor, vilka var flata på den sida man slog med och halvrunda på den motsatta sidan. I början använde man gummipuck men övergick så småningom till gummiboll och sedermera till den typ av bollar, som numera användes.

Till Uppsala kom spelet i slutet av 1890-talet och introducerades av uppsalastudenter. Spelet idkades först på det sättet att man använde sig av s.k. stillastående försvar, d.v.s. backar och halvbackar följde inte med forwards upp på motståndarnas planhalva eller ens upp till mittlinjen, utan stannade kvar framför det egna målet. Sedan ett ryskt lag spelat i Stockholm 1907 och lärt oss spela med rörligt försvar kan man påstå att vi började spela den moderna bandyn.

Fyrisån - den första bandybanan

När nuvarande idrottsklubben Spurt (Sirius) bildades den 9 augusti 1907 idkades vid starten endast allmän idrott, men 1908 kom såväl skidlöpning, terränglöpning, fotboll som "hockey", d.v.s. bandy på programmet. Detta år ställde Sirius upp med sitt första bandylag. Även om inte framgångarna till en början blev så stora, var i alla fall starten gjord i en gren där stora framgångar sedermera uppnåts. Spelplats var i regel Fyrisåns is, mitt för den s.k. Lervägen, lika med den gata (Gamla Uppsalagatan) där Fyrisbadet nu ligger.

Historisk premiärmatch

Den första matchen blev historisk. Motståndare var IF Heimdal och i matchen gjordes hela 32 mål. Slutresultatet blev 16-16, kanske ett rekord i svensk bandyhistoria. Efter något år växte det fram ett

starkt Siriusgång och den verkliga bandyhistorien inom Sirius började skrivas från 1910. Då hade Studenternas kommit till och där tränade gänget två gånger i veckan under säsongerna. Två kvällar i veckan samlades bandyspelarna i ett litet trekantigt rum på Fyrishall, där knappt 11 spelare fick rum. Där diskuterades teknik och taktik och där hölls teoretiska övningar. På en uppritad bandyplan med flyttbara figurer utarbetades olika spelschema eller om man så vill spelstilar. Därefter kunde man sina uppgifter som ett rinnande vatten.

IFK värsta motståndaren

De första åren var IFK Uppsala den ledande klubben i grenen, men kampen mellan IFK och Sirius blev för varje år allt skarpare. 1918 spelade man oavgjort, 1-1, i DM. Eftersom något omspel inte kunde äga rum fick föreningarna dela titeln. I SM samma år avfärdade Sirius AIK med 7-2, Djurgården med 2-1 och Linnea med 8-1.

Därefter var det dags för final mot IFK. Denna gick på Stadion och slutade 2-2, varefter omspel ägde rum i Uppsala. IFK visade att man fortfarande var bäst och vann med 4-1.

Sirius skulle dock få sin revansch, men det skulle komma att dröja två år. IFK och Sirius möttes återigen i SM-final året därpå. Denna gång behövdes det två omspelsmatcher för att skilja lagen åt. De två första finalerna slutade 3-3, men i den sista triumferade IFK med hela 7-2.

Det var förstås viktigt att ordningen upprätthölls vid matcherna och sköttes bl a av denne skridskoförsedde konstapel.

Första SM-tecknet 1921

1921 hade Sirius bättre lycka. IFK hade vunnit DM, men när det var dags för SM-final hade Siriusgrabbarna bestämt sig för att det skulle bli tredje gången gillt. Första matchen slutade 2-2, men i omspelet på Stadion vanns mästerskapet för första gången, resultatet blev 5-2. Även 1922 skulle bli ännu ett framgångsrikt år. Sirius vann SM genom att besegra Västerås med 3-2 och hade nu på allvar intagit den rangställning inom svensk bandy som klubben alltsedan dess innehaft.

Sirius slog Finlands landslag

Det var emellertid en annan händelse, vilken gjorde just detta år till ett märkesdito. Finlands landslag, som den 12 februari besegrat Sverige på Stadion med 6-4, hade nämligen inbjudits till match i Uppsala dagen därpå och den kom att röna ett fantastiskt intresse. Efter att ha presterat ett helt fantastiskt spel, stod Sirius då slutsignalen ljud som segrare med de otroliga siffrorna 13-3 efter en halvtidsledning med 8-0.

En annan märkeshändelse under dessa tidiga år var mötet med Viborgsvargarna på Finska viken, där resultatet efter två timmars spel blev förlust med uddamålet. Finska Idrottsbladet skrev: "Sirius spel tog Viborgarna med storm."

Nära klubbsammanslagning med IFK

De följande åren kom det vissa motgångar. 1925 förlorades bandyfinalen med 1-0 mot Västerås och i 1928 års final blev Stockholms-Göta för svåra, vilka vann med 5-3. Trots att klubben hade gått till SM-final menade man att Uppsala-hegemonin i bandy var slut. Klubbledarna i staden förde fram tanken på en sammanslagning. Ett stadslag tycktes vara den enda utvägen att hänga med i konkurrensen. Både inom IFK och Sirius ägde livliga sammanträden rum, där en eventuell sammanslagning var huvudpunkten på dagordningen. Namnfrågan var en hård nöt att knäcka, men det visade sig att sammanslagningstanken inte hade något medhåll varken hos majoriteten inom IFK eller inom Sirius.

Bandyns nedgång kom att fortsätta, men det skulle visa sig att bandykulturen sår nya frön. Så småningom arbetade sig klubben uppåt igen och motsvarade sitt rykte som en av de största bandyklubbarna i Sverige genom tiderna.

*I och med seger i kvalmatchen mot Mälarhöjden på Sunnerstaviken den 20 februari 1949 kom Sirius åter att spela i storserien. Sirius vann efter en spännande match med 2-1. Här är laget som gjorde det.
Foto, Privatarkiv*

Uppgången kom i slutet på 1940-talet genom att Sirius vann div. II säsongen 1948-49 och fick kvala till div. I. Första kvalmatchen vanns på bortaplan mot Fagersta med 6-3. Nästa motståndare var Mälarhöjden. Veckan innan matchen blev en mardröm för alla bandyvänner i Uppsala. Det blev blidväder och isen på Studenternas tinade bort. Istället fick matchen förläggas till Sunnerstaviken. Tusentals åskådare hade letat sig ut på isen och fick se sitt Sirius vinna med 2-1 och div. I var ett faktum. Följande spelare var med i kvallaget: Gunnar Jansson, Kalle Hwarfner, Gösta Knutsson, Mulle Lundqvist, Bert Jansson, Lasse Jonsson, Sven "Sommaro" Pettersson, Gösta Pejjel, Kurt Nyberg, Rune Lundberg och Hans Ahlund.

Inför spelåret i div. I satsade klubben föredömligt och skaffade sig en del nya spelare bl.a. Skutskärs gamle kanonskytt Henry Muren, far till Lill-Murren, vidare Lasse Jonsson och Göran "Lillis" Andersson från Vesta samt en ny målvakt, Karl-Erik Landgren, vilken sedermera blev uttagen till landslaget.

Fruktansvärd otur

Denna säsong spelade laget en fin bandy men även denna gång visade det sig inte räcka. Dessutom hade man inte den tur som behövdes. Turen skulle inte heller stå Sirius bi de följande två åren. Året därpå spelade Sirius seriefinal mot Västerås inför cirka 6 000 personer, ledde när en kvart återstod med 3-1 och kvalet hägrade ännu en gång. Slutresultatet blev 3-3 och Västerås vann serien. Nästa säsong skulle sluta än snöpligare. Sirius var i div. I ända till 15 sekunder återstod av matchen mellan Köping och Dataföreningen, då Köping kvitterade och vann serien på två måls bättre målskillnad. Det skulle endast bli ett år i div. I. Efter en spännande match, där Rättvik gick från 1-3 till seger med 4-3, var degraderingen ett faktum. Det kom några mellanår, men i och med säsongen 1954-55 var det dags för kval igen. Kvalmatcherna utkämpades mot IFK Stockholm. Sirius vann både hemma och borta och efter den sista matchen på Östermalm stormades planen av segerrusiga Uppsalabor.

Sirius bandy på Studenternas 1951

Stockholmslagen saknade "Upsalafläkt" redan på 20-talet

Här återges texten ur ett mycket gulnat klipp ur klassiska gamla Idrottsbladet. Som kan läsas nedan fanns redan på den tiden magsura sportjournalister som föredrog att såga och leta fel istället för att lyfta fram det som var bra.

Bandy: Sirius - Stockholmsmästarna 3 - 1 (1 - 0)

Stockholmslagen, dvs Göta och Linnea ha i denna säsong föregåtts av ett rykte som låtit hysa den förhoppningen att en seger över de fruktade Upsalalagen ej skulle vara alldeles utesluten. Det har tränats sedan oktober på landbackar och varje liten köldknäpp som gjort vikar och kärr i Stockholmstrakten användbara har utnyttjats. Det skulle bli smörj för Upsalalagen, det var naturligt ! Denna stockholmarnas innersta önskan såg ut att förverkligas i går. Sirius hade skickat i elden ett lag, som förändrat utseende åtskilligt sedan föregående säsong. Berglin var ersatt med Sven Nilsson, vilket tydligen var till fördel för laget, men i forwardskedjan var det en skön blandning. Harry och Holmér voro borta. Norrblom och Peijel voro ersättarna. På högerytter gick en ny mycket ung spelare, som lystrade till namnet Lundqvist och om vilken man kan säga har framtiden för sig. Hans spel var finessrikt och hans åkning mjuk och tilltalande. För övrigt är det betecknande att av Sirius tre mål gjordes två av försvarsspelare och detta om något är ett bevis för kedjans ineffektivitet. Peijel var orörligare än någonsin och det enda han förut levat på - de utmärkta passen och uppläggningarna för yttrarna - voro totalt bortglömda och då förstår man var den sammanhållande kraften fanns. Den fanns helt simpelt icke. Icke förty ingav Sirius spel större förhoppningar än något år tillförne. Det bakre försvaret är stabilt och halvbackskedjan har onekligen vunnit på Sven Nilssons inträde. För att vara den första matchen under säsongen måste man beteckna Sirius-försvarets spel som mycket bra.

Laget på bilden är till nio elftedelar identiskt med de som deltog i matchen i referatet. Fr. v.: okänd lagledare, Elias Knutsson, Gustaf Bard, Sven Nilsson, Arthur Lundqvist, Ivar Svanström, okänd, Bie Svanström, Harry Eriksson, Rudolf Berglin, Eric Lindskog, Rubbe Knutsson och Elis Norrdam.

Göta med sin större träning - redan två spelade matcher! - hade man väntat sig mera av. Visserligen var laget utan någon svag punkt, men dess spel saknar den Upsalafläkt över sig som visat sig vara så effektiv. Snabbheten på skridskorna är utmärkt, men man rusar iväg utan förståndet, troende att snabbheten är det allena saliggörande. Spelet blir härigenom mycket flaxartat och tröttande. Bäste man i laget och på plan var onekligen Einar Svensson på centerhalvan. Genom Pejels oförmåga - klubbmodellen dålig - att skjuta lyckades Bie att hålla sin bur fri från påhålsning. En gång var Elias vänlig nog att klara, då Bie gjort en liten utflykt i Götas kedja. En hörna från Sirius kom som en vändpunkt. Göta gjorde nämligen första målet efter uppjudande av hela sin energi. Sirius kvitterade genom Bard och Rubbe gav de sina ledningen. Efter 35 minuter bytte man sida. Spelet blev mycket ursinnigt från Stockholmsmästarna sida, men något annat resultat än några individuella genombrott av centern "Fransman" blev det inte. Sirius femte hörna lade Barden in och med 3-1 kunde Sirius lämna isen.

Den första bandyallsvenskan en tillbakablick på säsongen 1930-31

För åtskilliga år sedan förberedde sig Sirius bandylag som bäst för den första allsvenska bandysäsongen. Bandyförbundet hade nämligen bestämt att man skulle övergå från cupspel till seriespel med två division I-serier, där segrarna sedan skulle mötas i en SM-final. Sedan tidigt 1900-tal hade Uppsala varit minst lika dominerande inom bandysporten som Göteborgs-lagen hade varit i fotboll. IFK Uppsala vann det första bandyguldet 1907 och tog hem ytterligare 10 (!) mästerskap fram till 1920. Sirius hade i många år försökt sätta IFK på plats, bland annat hade man i 1918 års final fått ge sig först efter omspel. 1921 var det dock dags för skifte på tronen - Sirius vann sitt första SM efter 2-2 och 5-2 mot IFK. Året därpå vann Sirius över Västerås SK med 3-2.

Under alla dessa år spelades mästerskapet i cupform, och till exempel matchade sig Sirius fram till 1921 års final genom vinster över IFK Strängnäs (4-0), AIK (6-5) samt Linnea (4-1). Med åren ökade deltagarantalet i SM mer och mer och säsongen 1928-29 deltog hela 52 lag. Det stod därmed klart att med den korta säsong man hade till sitt förfogande måste förbundet hitta ett bättre sätt att få fram ett mästarlag. Därför infördes seriespelet säsongen 1930-31, då landets 16 främsta lag delades upp i två division I-grupper. Sirius, som varit förlorande part i SM-finalerna 1926 och 1928 och som

fortfarande tillhörde det absoluta elitskiktet placerades i den norra gruppen tillsammans med AIK, Hammarby, Rättvik, Skutskär, Tifing, Vesta och Västerås SK.

I november 1930 ägnade Upsala Nya Tidning stort utrymme åt det faktum att en av de stora stjärnorna i Sirius, Reie Lindberg, skulle lämna laget för AIK. Den 7 november skrev UNT: "Värvningen av bandyspelare måste stävjas ! Faran för värvning är synnerligen stor från Stockholm, där det dock egentligen blott är en klubb som är förgrundsfigur. Stockholm är stort nog att räcka till även för AIK."

Indignationen var alltså stor över AIK:s "tilltag", men glädjen blev desto större när UNT 22 november kunde meddela: "REIE HAR ÅTERGÅTT. Gårdagens stora överraskning inom bandyvärlden var Reie Lindbergs återgång till Sirius. Man hade annars trott att hans övergång till AIK var definitiv, men med desto större tillförsikt hälsas hans sista beslut. Ännu finns det 'ryggrad' hos våra idrottsmän och man önskar blott, att alla skulle handla på samma sätt."

Ordningen var återställd, och förberedelserna kunde fortsätta. Sirius fick inställa sin planerade premiär mot Morgongåva den 23 november. Istället fick man årsdebuttera i Forsbacka den 7 december. Hemmalaget var dock alltför starkt och vann med 5-0. Problemen med vädret fortsatte under december och planerade matcher mot Grycksbo och IFK Uppsala måste inställas. Annandag jul kunde äntligen en match ordnas mot Örebro SK. Hemmalaget ÖSK ledde med 3-1 i paus, men genom mål av Kurt Lundgren och Reie Lindberg fick Sirius med sig ett oavgjort resultat hem.

Nyåret kom, men kylan och därmed isen ville inte infinna sig i Uppsala. Sirius fick nöja sig med två träningsvinster mot Köping och Sigtuna på "bortais". Så kunde då äntligen seriespelet börja på trettondagen med matchen Sirius-AIK på Studenternas. Redan efter 9 minuter gjorde Ragnar Lindberg 1-0 och senare i halvtiden följde Thorvald Lindberg upp med ett andra mål. 2-1 till Sirius i halvtid

På bilden ser vi 1931 års män som de såg ut i en dåtida samlarserie idrottsstjärnor. Den här uppsättningen har för övrigt donerats till Sirius från Reie Lindberg, som själv var med i laget

förvandlades något snöpligt till AIK-seger sedan bortalaget vunnit andra halvlek med 2-0 och därmed matchen med 3-2. Så här såg det historiska Siriuslaget ut: Hugo Stålberg, Ragnar Lindberg, Ivar Swanström, "Lulle" Karlsson, Erik Gustafsson, Stig Netscher, Thorvald Lindberg, Reie Lindberg,

"Stickan" Claesson, Haldor Svensson och Sone Danielsson. Senare under säsongen medverkade också Anders Swanström och Martin Nylund i laget.

Man bör vara medveten om hemmamatchernas betydelse på den här tiden. På grund av den korta säsongen kunde endast enkelserier genomföras (först 1963 infördes dubbelmöten), varför det var extra viktigt att ta poäng i de hemmamatcher man tilldelades. Sirius hade alltså fått en olycklig start, och värre blev det genom en förlust i Skutskär mot regerande svenska mästarna Tirfing, som vann med 3-1. Därmed var Sirius sist i tabellen inför den mycket viktiga derbymatchen mot Vesta den 25 januari 1931.

Sirius fick en drömstart i denna match och ledde med 2-0 efter 7 minuter sedan bröderna Thorvald och Reie Lindberg gjort varsitt mål. Vesta kom tillbaka och kvitterade innan pausen, men i andra halvlek avgjorde Thorvald genom att slå in segermålet 3-2 för Sirius. Veckan därpå blev det en ny resa till Skutskär, och åter förlorade Sirius klart. Skutskärs IF vann med 8-3 och mannen för dagen i hemma laget var "Kolarn" Andersson - han gjorde sju av de åtta målen !

Söndagen den 8 februari var reserverad för landslagsspel, där Sirius hade två representanter med. I Stockholm spelade Sverige-Finland 4-4 och där ingick Reie Lindberg i laget. I Oslo vann Sverige med 4-2 mot Norge och i den matchen spelade Ragnar Lindberg. Sirius utnyttjade serieuppehållet till att kvalificera sig till DM-final genom att besegra IFK Uppsala efter förlängning. "Iffa" Swanström gjorde två mål i denna och förde fram Sirius till 4-2.

Den 15 februari var det dags för "ödesmatchen" mellan Sirius och Hammarby på Studenternas. Två lag skulle flyttas ned och när två omgångar återstod hade Vesta 4 poäng, Rättvik och Sirius 3, samt Hammarby 2. Det var också ett heltänt Sirius som tog planen i besittning. Under 17 minuter i första halvlek gick man upp till 5-0 och hjälten för dagen var Thorvald Lindberg som själv stod för 1-0, 2-0 och 5-0. Slutsiffrorna spikades till 6-1 och chansen till nytt kontrakt hade ökat väsentligt.

Definitivt klara för fortsatt spel i allsvenskan blev Sirius i den sista spelomgången genom att spela 2-2 uppe i Rättvik. När ett par minuter återstod ledde Sirius med 2-1, vilket i det läget innebar att Vesta skulle klara sig kvar på Rättviks bekostnad. Hemmalaget kvitterade dock och därmed var Sirius det enda kvarvarande Uppsalalaget i allsvenskan, eftersom IFK Uppsala samtidigt föll ur den södra division I-gruppen.

Bandysäsongen 1930-31 avslutades för Sirius del med att laget vann DM-titeln efter 4-2 mot UIF i finalen. Så småningom publicerades också den utdelning de 16 storklubbarna hade fått från förbundet. AIK toppade med en tilldelning på 4.436:07 medan Sirius hamnade på 10:e plats med 1.247:22 - men det var mycket pengar på den tiden!

IK Sirius A-lag efter 2-2-matchen mot AIK på Stadion 1932. Fr. v. stående: Reie Lindberg, Th. Lindberg, Erik Gustavsson, Stig Netscher, Lulle Karlsson, I Edberg, Martin Nylund, Haldor Svensson; knästående : Olle Knutsson, Hugo Ståhlberg och Ragnar Lindberg .

Så blir man Siriusfrälst

Bengt Ahlbom, född 16 december 1904 i Karlsborg, död 21 mars 1993 i Lidingö, var en svensk sportjournalist på Stockholmstidningen och senare Aftonbladet (signaturen Bom). Han lyckades besöka i stort sett alla olympiska spel från Stockholm 1912 till Los Angeles 1984.

Ahlbom kallades "Kungamördaren" efter att han slagit kung Gustaf V i tennis. Tom Alandh har gjort en dokumentär om honom med namnet "En kungamördares bekännelser".

Ahlbom var dessutom en hejare på dans. Detta ledde till att han under en kortare period av sitt liv var verksam som gigolo på franska rivieran.

Ahlbom var en sorts multimänniska: framgångsrik och begåvad i journalistik, schack, dans, tennis, bandy och musik. Eller som han själv en smula anspråksfullt formulerade det i memoarbokens titel, "Mästare i det mesta".

I boken har han bl a en tio-i-topp-lista över idoler och viktiga personer i historien som Bengt Ahlbom, halvt på skämt, halvt på allvar, ställt samman; 1) Voltaire, fransk upplysningsman, 2) Shakespeare, oöverträffad världsdramatiker, 3) Fridtjof Nansen, norsk polarforskare, författare med mera, 4) Paavo Nurmi, finsk storlöpare med nio OS-guld, 5) Chopin, odödlig tonskapare, 6) Beethoven, döv tonsättare med vidd och djup, 7) José Capablanca, kubansk schackvärldsmästare, 8) Strindberg, en av världslitteraturens portalfigurer, 9) Karl XII, god femkampare om han hade kunnat simma, 10) Liverpools fotbollslag, mästare i det fria fältets schack.

I memoarboken återgav han också exempel klassiker ur Idrottsbladets avdelning för kasserade manuskript. Följande minnesvärda bidrag därifrån kan passa bra efter årets vattenfyllda sommar:

"Simhopparen Gösta Ölander inledde ett sommarvikariat med att om en simpromotion i skärgården skriva: Sådana här fester kan vi inte få nog av, särskilt mot bakgrund av midsommarhelgens dystra drunkningsstatistik. 25 personer omkom genom drunkning – 15 hade varit lagom."

Ahlbom var en stor och sann Siriusvän. Ett tecken på detta var bl a annat att han då han under sina semestervistelser i Borgholm fick rapporter om siriussegrar, satte på sig sin siriusoverall och cyklade runt i stan för att synas. Underbart !

Artikeln här nedan är drygt 50 år gammal och var först införd i Siriusnyttjs jubileumsnummer 1977.

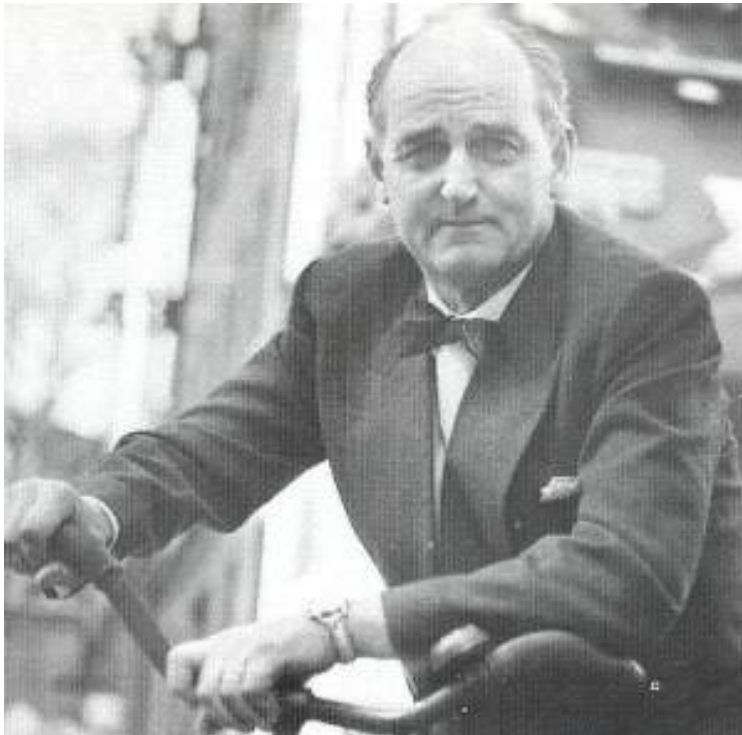
Jag blev Siriusfrälst söndagen den 6 mars 1921 ! Jag hade gått på Stadion för att se och beundra de oslagbara Uppsala-kamraterna, men vad jag fick se var ett Sirius som överspelade de tiofaldiga svenska mästarna och vann SM-finalen med 5-2. Och som de spelade, de svarta ! Jag kunde inte se mig mätt på dem.

Den frodige Bie Svanström i målet som plockade bollarna lika säkert som fenomenet "Sleven" i andra buren. Elias Knutsson på högerback med kepsen på sned som bröt så reptilsnabbt bredvid kompisens "Sventan" Nilsson, han med Siriusklubban. Den länge trygge Joscha Höglund på centerhalv, som knöt ihop sirius säcken. Den lille undersätige Gustaf Bard, som med så förgörande kraft och precision avlevererade sina hörn- och frislager. Bies bros Iffa, som så suveränt ledde kedjan omgiven av snitsaren med skolmössa och koketta vita handskar. Arthur Lundquist, och den starke genomåkaren Rubbe Knutson. För att inte tala om den som ögat allra helst dröjde vid, vinthunden på vänsteryttern Harry Eriksson med sina förbryllande tvärkastdribblingar, så att isen sprutade kring skridskorna. Vilket lag !

Så adressen var given, när jag två år senare efter att ha blivit skolmästare i Norra latin tillsammans med bl a Wille Engdahl och Ritola och spelat ihop med samma killar i Järvas juniorlag, gjorde min entré i Uppsala och på Studenternas is. Det hade förresten varit meningslöst att söka sig in i IFK, för där vaktades målet av "Sleven" som då stod på höjden av sin berömmelse. Jag är en av dem som ibland förunnades att träna med "Sleven" efter stängningsdags i den Säfwenbergiska speceriaffären. Han ställde sig framför stora butiksfönstret och så fick vi andra kasta bollar mot honom – hårt. Aldrig att rutan träffades !

I vardagsvimlet på Studenternas där man efter de tråkiga föreläsningarna i juridik, tränade och spelade nationsmatcher, återfanns en del berömdheter. Bland dem var Gustaf Bard, som kvällsjobbade som typograf. Han stod och tittade på när vi spelade akademisk stadsmatch mot Stockholm, där jag till min omåttliga stolthet klarade en straff av Bassen Sköld. Efteråt kom han fram till mig och sa: "Vill du spela i Sirius ?"

Jag rodnade och bleknade om vartannat. Skulle en dröm gå i uppfyllelse ?

"Åk och ställ dig i målet". kommenderade Bard, "så får jag se vad du duger till". Sen började en "examen" som jag sent ska glömma. Bard la upp bollen på straffpunkten, skakade lite med klubban, fixerade mig med bistert rynkad panna och klippte sen till. Först en boll – pang ! – som gick in strax intill högra örat. Så en ny – pang ! – som gick strax intill vänstra örat. Jag kände mig ungefär som den fastbundna damen på cirkus, när knivkastaren prickar med sina vassa vapen.

Jag måtte ändå ha klarat mig något så när, för efteråt sa Bard: "Du får börja i B-laget och sköter du dig där, så kanske det blir ettan, för Bie tänker sluta."

Det blev en hyfsad debut i B-laget och det blev också några matcher i A-laget vintern 1926, men det hela tog ett abrupt slut, när jag avbröt mina studier och tog ett anbud att börja jobba på Stockholms-Tidningens sportredaktion där jag med korta intervaller skulle komma att arbeta i 40 år.

Men Siriusanhängare hade jag blivit med hull och hår, och spelade faktiskt också ett par minuter i fotbollslaget i det s k "östsvenska träsket". Som sagt: Sirius har det varit för mig i över 50 år. Hur många gånger har man inte ömsom ångestsveltats ömsom jublat på Studenternas. Aldrig har jag varit

så överlycklig som då avgörande målet slogs in mot Landskrona i kvalet till allsvenskan. Då chockerade jag kollegorna på pressläktaren genom att resa mig upp och urvråla. Gamla karl'n som skulle vara objektiv bedömare, gubevars.

Låt mig avsluta den här episteln med att berätta en historia:

Sirius fyllde 50 år och IFK 70 år 1957 och det skulle firas med en match mellan de gamla stjärnorna. Det var tal och musik med gåvor och festligt värre före matchen. Men när spelet väl började var det slut med vänskapligheterna mellan de gamla antagonisterna, som rök ihop så stickorna yrde om klubborna. Så var det halvtid och jag gick ner för att höra hur snacket gick i omklädningsrummen. Kom in i Uppsalakamraternas kabyss just när Sune Almkvist sin vana trogen från framfarna dar gick omkring och höll straffpredikan för spelarna med sin lite gnälliga och stundtals infama röst. "Du måste spela så och så.... och du måste spela så och så.... annars går det inte." När han skällt ut nio man fick han syn på den tionde, en liten gubbe som satt ensam i ett hörn. Det var den äldste, den över 60 år gamle världsberömde meteorologen och åskforskaren Hilding Ångström, som övertalats att vara med trots att han inte stått på skridskorna på tjugo år.

Sune riktade ett domedagspekfinger mot Ångström och röt: "Och du Hilding, du får inte vara med nästa gång !"

Jubileumsmatchen 1957 mellan Sirius och IFK Uppsala

Rune Lundberg: 1940- och 50-talens store uppsalalirare

För många inom Sirius, framför allt 1980-talets aktiva och ung-domar, men också kanske för ledare i klubben som kommit under det senaste decenniet, var Rune Lundberg som "han som tränar juniorlaget i fotboll". Naturligtvis var detta rätt i sig, men som en hel del inte visste, men andra mindes med ett igenkännande leende var att Rune under framförallt 1940- och 50-talen var Sirius verkligt store "lirare", en egen uppsalaidol och bolltrollare.

Rune kom till Sirius 1938. På den tiden fanns ingen egentlig ungdomsverksamhet, med t ex pojkfotboll och pojkbandy. Man var istället junior mellan 15 och 18 års ålder. Rune kom med som 16-åring och

höll på med alla aktuella lagsporter, dock med speciell förkärlek till fotbollen. A-laget var inte särskilt högt i seriesystemet, utan spelade i div4. Rune gick direkt i laget.

- Kalle Hwarfner var en stor förebild i både fotboll och bandy, kanske speciellt i bandy, där han var landslagsman, säger Rune. Sirius var inget vidare i bandy heller i slutet av 1930-talet, utan IFK och Vesta dominerade i Uppsala. Sirius fick då för det mesta finna sig i att spela mot deras B-lag.

- Det tog ett tag för oss att bli bra i bandy, men så småningom tog vi oss upp till allsvenskan, första gången 1949. Rune var "liraren" som kunde dribbla och slå en tunnel. Sådana kvaliteter gör ofta publikfavoriter, och det blev också Rune, som oftast härjade från inner-, men ibland också ytterposition. Ett bevis på Runes kvalitet är bl a att han i Upplandslaget blev ordinarie som 17-åring och sedan behöll sin plats i laget tills han var 37, d v s i hela 20 år !

Under den långa karriären har det varit Sirius hela tiden, med undantag för 1951, då Rune blev värvad av legendariske Helge Berglund till Sundbyberg. Det året gick Sundbyberg upp i bandyallsvenskan och fotbollen spelades i div 2. Trots att Helge ordnat jobb på Haga Norra Kyrkogård, valde Rune att bo kvar i Uppsala.

- Jag tyckte det var svårt att lämna Uppsala. Det var ju här i stan man hade sina vänner och man kände sig hemma. Anbud saknades inte, bl a hade jag möjligheter att få komma till AIK, där mina kusiner spelade, berättar Rune.

Mycket fungerade annorlunda än det gör idag. Några egentliga tränare fanns inte förrän i slutet av 50-talet, träningen skötte man om själv. Det var inte heller några större problem för lagledarna att ta ut laget, eftersom de flesta killarna höll ihop från år till år.

Rune var med i både fotbolls- och bandylagen i Sirius i 20 år. I slutet av bandykarriären var han klart äldst i laget, samtidigt som man ska komma ihåg att det rörde sig om allsvenskan. Det är dock inte bara fotboll och bandy som varit aktuellt för Rune. Sirius var först i Uppsala med ishockeyn och började i stockholmsseriens klass 7. Sedan gick man rätt igenom serierna som mest bestod av olika stockholmslag. Norrlandslag fanns knappt, Gävle Godtemplare borträknade.

Ett av Runes roligaste matchminnen är från en hockeymatch, för övrigt seriefinal i div 2 mot Djurgården på Östermalms IP. Sirius fick ordentligt med stryk, men att spela mot Djurgård' n med killar som "Lill-Lulle" Johansson m fl och som sedan blev världsmästare i Moskva 1958, var en upplevelse.

Det lag som genom en kvalmatch på Sunnerstavikens is den 20 februari 1949 gick till allsvenskan efter seger 2-1 mot Mälärhöjden. Rune Lundberg stående längst till höger

Handboll är en annan gren Rune provat på. Han har DM-tecken även i denna gren och är alltså distriktsmästare i fyra sporter.

- Hur man hann med vet jag inte, men det var så på den tiden, skrattar Rune. Den stora skillnaden var väl egentligen att man specialiserar sig mycket mer idag, på gott och ont förstås.

- Jag jobbar ju mycket med ungdom och tycker inte att man åtminstone före 17 års ålder ska specialisera sig, något som det ofta syndas mot idag. Det var också organisatoriska skillnader inom klubben mot hur det ser ut idag. Vi var tidigare inne på att man inte hade några egentliga tränare och inte heller lagledare hade några större uppgifter. Oftast var det klubbens ordförande som drog det tyngsta lasset.

- Ledare jag sett upp till var bl a Nils "Lappo" Larsson och Eric Brinkhagen. Mycket av de löpande sakerna kring laget tog vi spelare hand om själva. Under den era Rune Lundbergs karriär varade möttes lagidrotterna i Uppsala av ett mycket stort publikintresse. Publikciffror i bandy på mellan 4- och 6 000 åskådare var inte ovanliga. Publikstödet var också fint.

- Folk kände igen en och kom fram och hejade och pratade. Konkurrenten på det lokala planet med framför allt Vesta var rolig och stimulerande och betydde också en hel del för publikintresset.

- Det gäller väl även idag. Konkurrenten mellan olika klubbar på det lokala planet måste finnas, den saken är klar, snack om sammanslagningar som man hör ibland är löjligt. Det finns många städer som har flera starka lag i en och samma sport, så det är inte därför vi inte alltid lyckats i t ex fotboll.

- Min roligaste fotbollsmatch var nog 1941 tror jag, en jubileumsmatch (fotbollförbundet jubilerade), mot Vesta. Vi slog dom för första gången på många år med 4-1 och jag gjorde 3 av målen. Fram tills dess hade vi varit mindre än dem i fotboll, men tog i och med denna match steget förbi !

- Roligaste bandymatchen var kvalmatchen 1949, när vi sedan kunde gå till allsvenskan. Avgörandet stod i en match på Sun-nerstavikens is. Ett enormt intresse för matchen och en hel del kul inslag, bl a hölls publiken på strandkanterna i schack av skridskoåkande poliser !

Avslutningsvis frågade jag Rune vad det var som fick någon att hålla på så länge som han gjort.

- Det var naturligtvis för att det är så roligt - spela boll är rena giftet. Kan man hålla på i 20 år och sparka, bryta benet m m och sedan i 30 år till som tränare och ledare då är det något speciellt. De människor man träffar och de kamrater man får är ju andra fina saker inom idrotten.

- Vi som finns inom lagsporterna tror jag är särskilt lyckligt lottade i sistnämnda avseende.

- Det är också otroligt stimulerande att jobba med ungdomsverksamhet och kunna följa grabbarna genom åren, se hur de växer och utvecklas som idrottskillar. Även bland dem får man ju fina kompisar. Som exempel på detta kan jag berätta en sak som jag blev särskilt glad över en kväll då vi varit och spelat bortamatch mot Knivsta och skulle in på ett fik för att fika efteråt. Någon hade då snokat reda på att jag fyllde år, så helt plötsligt reste sig hela gänget upp och sjöng och hurrade. Då var det ett gäng siriusskillar som var ute, ingen tvekan om den saken!

Bandysatsning som gick hem

Det var 1957 svängningen kom. En höstdag det året kunde dåvarande Siriusordföranden Tore Tesseus basunera ut: Tore Wikner har skrivit på för oss i bandy. Tore Wikner, bosatt i Uppsala, kom från AIK. Ankare i svenska landslaget. Ytterhalv av toppenklass och ofta kallad för "Isens Liedholm". Wikner var den spelare som det nya Sirius skulle byggas upp kring. Ingen tog så där allvarligt på att Uppsala i form av Sirius äntligen borde få ett permanent div I-lag. Ända sedan 1940-talet pendlade Uppsalalagen mellan ettan och tvåan.

Sirius vann tvåan 1958. Allsvenskan väntade. Skulle det återigen bli en expresshiss mellan tvåan och ettan? Nej, löd svaret från Sirius och i det läget dök en inte okänd arkitekt i form av Pelle Lundqvist in i bandybilden. Det kan slås fast; Det var Pelle som skapade det nya Sirius. De som fick in Pelle Lundqvist i Sirius bandyledning gjorde ett jättekap. Och det visade sig att Sirius var på väg att skapa ett storlag.

Det stod nämligen inte länge på innan Pelle, Göte Widén och "Jerker" Karlshammar kunde presentera det ena fina nytillskottet efter det andra. Owe Eidhagen, landslagscenter, värvades från Örebro SK, Jarl Wahlberg, kallad "Gossen" på den tiden, tog man från Hammarby. Självaste Sigge Parling togs från Djurgården, Dan Eriksson hämtades från Söderfors o.s.v.

Sirius stod fint rustade inför comebacken i allsvenskan. Sirius klarade sig kvar och satsningen fortsatte. Spelare som Ulf Fredin, Stenåke Walltin och "Fisken" Erixon fastnade i siriusgarnen. Redan andra året i ettan började en ung herre att presentera sig nämligen Carl-Eric Askelöf. Kvar fanns veteraner som Göran "Lillis" Andersson, Lasse Jonsson, "Knatten" Lindbom med flera. Och framgångarna lät inte vänta på sig.

60-talet inleddes lysande med SMfinal i bandy redan 1960. Här har vi Siriustruppen utanför Uppsala central när den kom hem från en 4-4-niatch mot Tranås. Det här är medlemmarna i den glada truppen: Övre raden fr v Stenåke Walltin, Gurra Lindström, "Fisken" Erixon, "Lillis" Andersson, bandybasen Pelle Lundquist iklädd fluga, maskoten i Siriuslaget Peppe Ahlund, Jalle Wahlberg, reservmålvakten Bosse Åberg, Lasse Jonsson iklädd vidbrättad hatt, Rolf "Knatten" Lindbom, Uffe Fredin, Ove Eidhagen, Ove Eklöf (barhuvad) och Tore Wikner. Nedre raden sittande: Göte Widen, "Skorpan" Nydén materialförvaltare, Rolf Larsson och Sigvard Parling.

Det blev SM-final under Sirius andra år i allsvenskan. Tyvärr föll de blå-svarta mot Västerås SK i finalen. Men isen var definitivt bruten. Sirius var på väg att bli en storklubb i bandy. Respekten för Sirius bara ökade. Men samtidigt infann sig den kungliga svenska avundsjukan.

Vissa klubbledare och även journalister ville inte erkänna Sirius. Ganska snabbt fick hela laget ett smeknamn som inte var så trevligt -: Främlingslegionén. Man glömde oftast bort den fina kvalitén på laget.

Men 1961 var det dags för belackarna att erkänna den blå-svarta triumfvagnen. Efter en helt strålande säsong var Sirius återigen ena parten i SM-finalen. Inför spelåret 1960/61 hade Sirius lyckats kapa åt sig Gunnar Åberg. Den storsvuxne spelaren från Sandvikens AIK. Han hade fått jobb i Märsta och ville spela för Sirius. Så blev fallet. Ytterligare en förnämlig kugge hade införskaffats. Med i leken på allvar Carl-Eric Askelöf.

Inför avslag i SM-finalen 1961 fick Siriusspelarna motta varsin röd pinnstol från Edsbyverket. Här sitter Ove Eidhagen, Gunnar Åberg och Stenåke Waltin

Så här elegant var det skyltat med Sirius finalsvidar i herrekiplingen.

Successivt hade Sirius bandylag förstärkts. Pelle Lundqvist var den som drog igång alltihop. Ledare som Anders Nordström och Ove Bergström fortsatte på den inslagna vägen och efter en oförglömlig final mot Edsbyn var mästartecknen i hamn. Efter nästan 40 års slit så blev Sirius återigen svenska mästare. Just mästaråret dök legendariske Erik "Fiskarn" Eriksson upp som lagledare. Han följde sedan sitt lag under hela 1960-talet. Med 3-1 slog vi Edsbyn. Året efter då var vi ånyo i SM-finalen. Mot-part återigen Edsbyn. Men nu tog "Byn" revansch och vann 3-2. Målvakt hos Sirius var för övrigt Yngve "Yppe" Palmqvist.

Under de närmaste åren var Sirius hela tiden med i den yttersta bandytoppen. Laget fick in nya kuggar: Från Västerås SK kom målvakten "Solla" Jonsson, Malte Eidhagen och Matz-Allan

Johansson, Christer Johnsson tog vi från Köping. Kvar var Ulf Fredin, "Lillis" Andersson, "Askis", egna produkter som Lasse Svensson, Conny Karlsson, Göran Angesten började presentera sig.

Matti Pohjanen kom från Haparanda, Thord Engstrand dök upp i bilden och blev en av våra mest nyttiga spelare.

Men någon ny SM-final blev det inte i brådrasket. Inte förrän 1966 var Sirius återigen i SM-final. Den här gången gällde det Broberg. Sirius hade chockat söderhamnarna med att ge dem ordentligt med stryk i seriematcherna. Broberg var därför i ett psykologiskt underläge. Det var på Studenternas som 1966-års SM-final avgjordes. Sirius gav aldrig Broberg en chans utan vann mästartiteln med bred marginal 5-0. Med i laget var för övrigt Leif Eriksson, fotbollsstjärnan som passade på att pröva på bandy på allvar en säsong. Och på köpet fick Leif ett SM-tecken

SM-FINALEN

HEJ SIRIUS
HEJ HEJ
HEJ

DROG IGÅNG
MED HÖRNA EFTER HÖRNA
FÖR DE STJÄRNPRYDDA MEN
TJI UTDELNING FÖRRÄN...

...EFTER
DRYGA HALVTIMMEN!
DÅ BLEV DET LIV I
KANONEN...

FÖRSTA SMÄLLEN

...ÄNTLIGEN FICK MAN
FUTT PÅ LUNTAN I SNÄL-
BLÄSTEN, PANG OCH
1-0 GENOM "ÅSKIS"

...OCH DEN ANDRA

LÄT INTE VÄNTA PÅ SEJ..
2-0 GENOM SAMME MAN
STRAX DÄRPA...

TREDJE

KOM DEN OCKSÅ FÖRE
PAUS, DEN SOM TÄNDE
FÖR 3-0 VAR

JANNE

HALVTID OCH OMLADDNING ETT TAG

KVAR I
BURNÄTET
SPRATTLADE
BROBERGS-
INNERN
WASBERG

SIGNIFIKATIVT!
FÖR BROBERGSLIRET!

...INNAH
EN SIRIUS-
PRESS I REN
UTKLASSNINGS-
STIL TOG VID..

DET GICK
20 MIN. OCH SÅ PANG
IGEN

4-0 AV KANONIÄREN

HÅKAN

SIRIUS PRIMUS MOTOR
OCH DAGENS MAN
I SÄRKlass !!

...MEN DET VAR INTE
ALLT DENNA SEGERDAG,
MAN SAMLADE SEJ TILL

SLUTSMÄLLEN

SUVERÄNT
LEVERERAD AV

MATTI

... RUNDNINGEN AV MÅL-ENGLUND VAR
FAKTIŠKT EN PERFEKT ILLUSTRATION
AV ÖVERLAGSENHETEN HOS

MÄSTARLAGET

GRATTIS!

Clarve

Yra på Studenternas 8000 hejade och frös

Man visste hur det skulle gå och ändå gick man dit. Man stretade mot norden som blåste extra snött, eller rättare sagt frikostigt genom stadsparken.

Snacket gick.
— Ja, allt kan hända, sa man oroligt. Bollen är ju rund. Dallas kan ha stora kononon laddad. Broberg tar inte stryk tre gånger i rad. De kommer att kriga för kung och fosterland.

En sydänning i karnevalstid hade nog känt sig hemma på Studenternas i Uppsala. Bänderroll fladdrade, lekstrumpeter utslade och 8000 var tussiga. Toppluvor i alla sorters färger prunkade som påskvivor i blåsten uppe på läktarna. Alla var vi bröder och vänner på fullt allvar med risk för lunginflammation.

Heja Sirius skarpa gäng
nu ska ni ge Broberg däng!
Då flaxade komplexen mot skyn och man förstod varför man gick på match. Man blev renad i sitt inre. En SM-final är för nerverna vad hastuhudet är för hudens porer.

Ja, kom i kantarellen vilken skaplig stämning när Söderhamns verkstäder skulle försöka sig på Cirkelkaffet. Nu sedan brobergkillarna hade glömt kanserväpparna hemma och våra mål kom med lagom mellanrum kände man lite vindens isiggrar. Allt var soigt och skönt.

— He, Broberg fladdrar omkring som vilna kanariefåglar, sa en

herr Uppsala och svalde försiktigt tredje målskenet.

Snaraste gänget i lördags var inte Sirius utan Aliminnas zängen. Hejaklackadaren höll på att få spader när det i stället för en Siriusbänderroll dök upp en jätteduk med uppsamlingen: För Aliminnas zängen, Orfeus 11-15 mars.

De mest expertliga var ett par damer som sålde såväl siriusvimplar som brobergsvimplar. När en av damerna bjöd ut sina siden-vimplar med autografer på sa en kille:

— Va nu då! Var här du hemma egentligen?

Mesta otusen denna glada dag hade två siriusupporters vilka nog hade tagit ut segern väl mycket i förskott. Målmedvetet men lite väl krockat strävade de efter Fyris under lediga "Heja Sirius". De hann inte längre än till Svandammen där de fick skjuts hem av polisen.

Äpropå supporters fanns det en mest hänfående sådan på plan. Han gav blanka skuten i vad som hände bakom hans rygg. Sirius.

Forts. sista sid. sp. 6

Orfeus-bänderroll bland hejarklackar

Yra...

Forts. fr. sid. 1

grabbarna skulle hjälpas fram. De krigade på plan han stred utanför. Med megalon i näven äkte han runt, och manade.

— Så tar vi det igen grabbar. Heja Sirius friskt humor det är det som susen gör. En gång till och bättre!

När matchen var över var han lika evig och lycklig som de blå. Det borde finnas en SM-medalj för äreta blåa supportere också.

Otacksammaste uppgiften hade speckern. Förgiven gav han rapporter i högtalaren som fullständigt drucknade i jublet.

Ynkligaste pipet hördes från broberggänget. Det var som om en liten värback skulle försöka överrösta Niagarafloden.

ENVISAST

Envisast var han i brun hatt strax till höger om pressläktaren. Så fort vrålen hade tystnat skrek han:

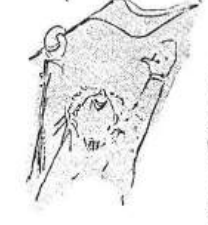
— Heja Putte Kock!

Varmast av alla tittarna var inte han i den enorma färekinnspölen utan underläktad. Man hade frågans kalandyver på sig.

När andra hoppade för att hålla värmen stod man lugn och stilla. När kaffediskens öppnades i pausen med stelfarna, darrande muskler skravnade jag lätt och ledigt upp och drack mitt kvantum varm dryck som om jag åtit på ett kuddla.

Så gick vi glada och lyckliga hem till middagen. Den smakade SM-skens.

BOJ skrev
SVALAN ritade

Trots alla de glädjeämnen som fanns i samband med de ovannämnda finalerna så anses dock att 1968-års SM-final mot Örebro SK på Söderstadion är den mest oförglömliga. Vi hade från Edsbyn fått spelgeniet Hans Alftberg, Lasse Svensson och Göran Angesten hade vuxit ut till toppar. Kvar var herrar Fredin, Matz-Allan, Christer Johnsson, "Askis". Säkra kuggar som ledarteamet "Fiskarn" Eriksson och C-G Hermansson byggde upp ett jättelag.

Finalen som sådan ypperlig. Trots underläge kunde Sirius rida ut stormen och till sist stå där som mästare med segersiffrorna 4-1. Glädjen var enorm och framförallt är det en spelares agerande på banan den här SM-söndagen som etsat sig fast på näthinnan. Ulf Fredin är namnet, den spelare som kanske betytt mest för Siriusbandyns utveckling. Finalen blev i högsta grad Uffes. Sällan har en spelare dominerat en final så kraftigt som just "Uffe Tuff"

Men SM-vinsten 1968 fick också till följd att flera spelare tackade för sig, som Christer Jonsson och Matz-Allan Johansson. Tränar-Herman och "Fiskarn" lyckades dock skapa hyggliga laguppsättningar under några år. Men det kom en degradering, tyvärr.

Glada spelare och ledare efter SM-guldet 1968. Fr v Calle Hermans-son, Matti Pohjanen, Hasse Alftberg, Lasse Svensson, Uffe Fredin, Carl-Eric Askelöf, Fiskarn Eriksson, Christer Johnsson, Thordan Engstrand, Göran Angesten, Janne Tesseus, Janne Hedin och Roland Butjo Lundberg.

Uffe Fredin - en stöttepelare i Sirius-bandyn

Bland de bandyspelare i Sirius som passerat revy genom åren framstår Uffe Fredin som en av de allra främsta. Han medverkade som aktiv i allsvenskan i nio år och fortsatte inom klubben på ledarsidan och som spelare i Sirius Oldboys.

Att det blev bandy för Uffe hade bl a sin upprinnelse i att han som grabb bodde bara ett hundratal meter från en tjärn där man spelade bandy vintertid. Detta hände sig i Bollnäs, där han i början på 1950-talet kom med i "giffarnas" juniorlag. Han spelade också ishockey i IK Warpen, numera Bollnäs IS, men bandyn som ju är sporten nummer ett i Bollnäs och Hälsingland, tog naturligtvis överhanden. Uffes bror spelade också bandy i "giffarna" och detta tillsammans med att de flesta spelarna i laget, inklusive den unge Uffes store idol Per-Olov "Perre" Andersson, bodde i stort sett granne, gjorde att Uffe valde bandy.

Som 15-åring spelade dock Uffe till sig en plats i Warpens A-lag i ishockey, jämsides med juniorbandyn. På somrarna blev det lite fotboll och tennis. I tennis vann han också ett par tre junior-DM i dubbel. Han prövade också på en del andra grenar som skolgrabb, men bandyn blev nummer ett också för Uffe.

Sin debut i A-laget gjorde Uffe som vikarie för "Snoddas" Nordgren, då denne gifte sig. Det var i försäsongsmatch mot KSK i Katrineholm som centerhalv. Han var ganska liten som 16-åring och han minns att han försågs med ett par byxor som räckte i stort sett ända ned till fotknölna. Dagen efter mötte man Tranås och helgen därefter ett göteborgslag, förstärkt med bl a Einar Ask. Att spela mot honom var en upplevelse, säger Uffe.

Debut i allsvenskan blev det 1955 och han hade vid det laget hunnit med att spela en hel del vänskapsmatcher, så han var väl "inspelad" i laget. I Bollnäs stannade han fem säsonger och hann bl a med att bli svensk mästare 1956, då man slog Örebro med 3-2. Från och med 1958 blev han också bofast i landslaget.

Till Uppsala och Sirius kom Uffe säsongen 1960. Det var de dåvarande landslagsspelarna i Sirius som stod för påstötningarna, kanske framför allt Sigge Parling, som under lands-lagets resor alltid kamperade ihop med Uffe. En annan spelare i "övertalarnas" skara var "Fisken" Erixon, även han landslagsman. Med Pelle Lundqvist i spetsen hörde man sedan av sig formellt, och Uffe flyttade till Uppsala. Anledningen var att han ville prova på något nytt, han trivdes mycket bra i Bollnäs.

Laget han korn till var ett "kanongång". I målet stod Parling, backar var Uffe och "Lillis" Andersson, halvbackar var Tore Wikner och "Fisken" Erixon, med Lasse Jonsson mellan sig. Kedjan bestod av Stenåke Walltin, "Gurra" Lindström, Ove Eidhagen och "Jalle" Wahlberg. Vänsterinnerplatsen hade, flera innehavare, bl a "Roffe" Larsson, jämgammal med Uffe också från Bollnäs.

På den här tiden skrevs i svensk press de mest fantastiska saker om Sirius. Negativa nidskrivierier som idag skulle vara omöjliga såg dagens ljus. Detta bekom inte spelarna speciellt. Man hade roligt när man var ute, bandyintresset var på topp i Uppsala och laget svetsades samman. Bland annat skrevs att Uffe skulle ha varit Sveriges högst betalde springpojke, ett yrke Uffe aldrig ens prövade på.

Första SM-finalen i Sirius kom 1960 mot Västerås SK. Den matchen vill Uffe helst glömma. Den föregicks av en hel del rabalder, man kom tex iväg till matchen väldigt sent. Sigge Parling, som då bodde i Vallentuna, hade på vägen kört i diket och kom ätande på en varm korv, då de andra var på väg ut på planen. Hela finalen var enligt Uffes mening dålig och pressen skrev också att det var den enda finalen där publiken hade kunnat gått med i anfallen, så sakta gick det.

1961 hade laget stabiliserat sig och finalvinsten skrevs till 3-1 mot Edsbyn. 1962 hade Sirius ett mycket bra lag. Man ledde också med betryggande 2-0, då Edsbyns målvakt Lennart Stålberg reflexräddade en siriusstraff från Lasse Jonsson. Istället blev det förlust med 3-2. Efter ett par års bortovaro från Stadionfinalerna kom Sirius igen 1966 i SM-final, denna gång på Studenternas.

Broberg utklassades med 5-0. Sirius hade då slagit det på den tiden mycket starka Brobergslaget två gånger i serien. Den bästa matchen utspelades uppe i Söderhamn, då Sirius vann med 4-1. I den matchen var Broberg på topp, men Sirius ännu bättre. Hemmamatchen vanns med 8-1, så det året var det inget snack om var SM-tecknen skulle hamna. Den första SM-finalen på Söderstadion utspelades 1968 mot Örebro SK. Den samlade expertisen hade redan utnämnt ÖSK till mästare. Det började också illa med 0-1, men det vände så småningom till 2-1. 1-1 målet slog Uffe själv in på ett kanonhårt frislåg och åkte därefter ut.

Örebro kom igen med en stenhård press och Uffe berättade att det var hemskt att sitta på sidan av planen utan att kunna göra något. Stormen bedarrade så småningom och Sirius kom igen och vann med 4-1. Den här finalen framhåller Uffe som en av de bästa matcher han deltagit i, åtminstone vad spänningen beträffar. Den stod hela tiden och vägde och inte förrän fjärde målet föll var det kört. När man tänker tillbaka, säger Uffe, har det nästan alltid varit fina matcher mot just Örebro.

I landslaget blev det debut i U-laget 1954. Det var i Arvika mot Norge och segern skrevs till 8-0. I det laget debuterade också en annan profil, nämligen Leif Fredblad. Andra namn var Kjell Jacobsson och Torbjörn Jonsson, fotbollsspelaren, som gick centerhalv.

I A-landslaget 1958 mot Finland borta i Uleåborg kom den "riktiga" internationella debuten. I laget fanns spelare som Orvar Bergmark och då debuterande Lennart Backman. Man fick av lagledningen order om att spela hårt, och det tog Uffe och backkollegan Sven "Dafen" Karlsson på allvar. Finnarna flög som vantar, så att lagledarna fick modifiera sina order i halvlék. Finnarna spelade på den tiden inte med kroppstacklingar, så de var lätta att ta och matchen vanns av svenskarna med 4-1 inför 11 000 åskådare i 25 graders kyla.

Efter det spelade Uffe varenda landskamp till och med 1968, samt ett par under 1969. I officiella handlingar har Uffe 40 A-kamper, men siffran matcher är betydligt högre, då dubbel-kamper räknas som en match, matcher mot pressen och klubbtag inte alls. Uffe är Stor Grabb nummer 119 med 87 poäng på Stora Grabbars märke.

Uffe blev årets man i bandy två gånger, 1966 och 1968. Utmärkelsen kom till 1963 eller -64 och Uffe trodde då att han hade gjort sin tid som toppspelare och var chanslös till att någonsin kunna få utmärkelsen. Utmärkelserna 1966 och 1968 vill Uffe också tillskriva det faktum att laget som helhet var bra. 1966 gjorde han också en bra finnkamp med bl a mål, vilket nog spelade in. 1968 gjorde Uffe en bra säsong krönt av en underbar final, en match som Uffe framhåller som sin kanske allra främsta.

På frågan om vem eller vilka som var Uffes svåraste motståndare, svarar han att det var svårt mot många. En av dem som han hade det speciellt knöligt mot var Rolf Jonsson, Edsbyn, en spelare som aldrig blev speciellt erkänd. Av spelar typer gillade Uffe framför allt de som kom fort, framför "snidarna" som drog på sig försvararna och dribblade bort dem. Snabba gossar som Olle Sääw i Örebro var naturligtvis också svåra att tas med, men samtidigt också roligt att spela mot.

Av favoriter som medspelare framhåller Uffe Leif Sveder från Karlstad-Göta och Christer Johnsson. Det är alltid mycket viktigt som back att komma väl överens med centerhalven och dessa båda var mycket bra att spela ihop med. Av halvbackar nämner han Sture Strand från Skutskär och bland kedjefolk Håkan Persson och "Bempa". Bland de roligaste nämner han Hans Alftberg, som han ibland kunde åka och skratta åt då "Picko" drev upp bollen med listiga dragningar. Alla lag var rädda för honom.

Att Uffe blev back beror till en del på att det var den platsen som blev ledig i Bollnäs. Andra egenskaper som hjälpte till var att han var snabb på korta sträckor. stark och orädd. En annan egenskap som inte har något med backplatsen att göra i och för sig, är en medfödd optimism och envishet - trots svåra under-lägen är matchen inte slut förrän signalen gått. Uffes fräna spelstil ledde också till att Lennart Sveder på Expressen myntade begreppet "Uffe Tuff".

På slutet av den aktiva tiden led Uffe av en elak ryggskada som med förde svåra plågor. I en match mot Ljusdal, då Uffe knappt kunde böja ryggen för att knyta skridskorna, förslog "Askis" att Uffe skulle byta till spark. Den skadan satte punkt för den allsvenska karriären på banan.

Från den aktiva tiden har Uffe massor av glada minnen. Man åkte vid ett tillfälle till Holland för att göra bandypropaganda. Före resan var man lite skärrad, då man visste att holländarna kunde spela landhockey och kunde åka skridsko, åtminstone på långrör. In på isen kom sedan holländare i långkalsonger och gymnastikbyxor, vilka Malte Eidhagen och "Hasse" Alftberg lurade så de körde ihop osv. För att lätta upp stämningen gjorde Sirius själva holländarnas tröstmål.

Skutskär som tog mer seriöst på uppgiften vann sina matcher med cirka 15 måls övervikt. Det var för övrigt under den här resan "Fiskarn" ramlade i en kanal, till den samlade pressens förtjusning. Det hände alltid något kul kring honom.

Här hissas målskytten i SM-vinsten 1961, Stenåke Waltin av Ove Eidhagen, Gunnar Åberg, Fiskarn Eriksson, Carl-Eric Askelöf, Uffe Fredin och Tore Wikner

Som ledare, tränare och lagledare, hoppade Uffe in under hund-åren i div II i början på 70-talet. Man jobbade under svåra för-hållanden och fick ofta träna på halv plan och hade magert med spelare. Omställningen från spelare till att vara utanför planen var svår. Nervositeten ger sig framför allt till känna på ett annat sätt. Speciellt gällde detta comebackåret, då Sirius fortlevnad i allsvenskan inte blev klar förrän i sista matchen.

Uffe är ingen vän av den moderna bandyn. Man satsar nu på taktiska system som ofta är uppbyggda på att ta ner motståndaren i stället för att bygga upp ett eget spel. Man satsar på att få hörnor och frislåg för att få mål. Naturligtvis är dagens spelare förmodligen bättre tränade, men leklustan verkar saknas i många fall.

Ljuva 60-tal ? **(skriven till och införd i bandyfinaltidningen)**

Så heter en patetisk gammal hurtfrisk schlager – dock skriven under samma årtionde – som ur ett mer sentida perspektiv var menad att göra tillbakablickar på tid som gått. Det hela kokar ner till någon slags nostalgisk soppa, utan egentlig verklig-hetsförankring. Så kanske det lätt blir vid återblickar. Tillfrågad av dåvarande bandyhövdingen och generationskamrat Janne Sjonemark om jag kunde skriva om Sirius stora bandy-decennium, 60-talet, tänkte jag dock göra mitt bästa för att inte gå i den fällan.

Jag tänkte skriva som det var, eller snarare hur jag som grabb/tonåring uppfattade hur det var. Sirius hade jag redan i blodet. Det kom väl inte ur modersmjölken, utan på något annat sätt genom farsgubben som var ordförande under ett antal av Sirius sportsligt och antagligen även ekonomiskt mörkare år. Jag minns som liten grabb att det ringde på dörren en söndagsmorgon. Utanför stod ett siriusgäng som skulle åka och spela bortamatch och behövde stålar till bensin.

Jag minns också min första fotbollsmatch som färsk sirius-supporter på bortaplan. Jag fick följa med farsan som i vår svarta PV444 skjutsade oss själva ett par-tre av spelarna till Norrtälje för match mot Vargarna. Det gick åt helvete. Ja, inte skjutsen alltså – utan matchen. 7-0 i arslet. En av de som tyckte det var riktigt tungt var målvakten Bengt Lundborg som åkte med oss.

Men nu var det inte fotboll det skulle handla om, utan bandy. Hade väl knappast trott att jag i en jubileumsskrift och efter 20-talet år som aktiv ledare engagerad inom Sirius Fotboll, skulle stå som författare till det. Men i alla fall...

Min första bandymatch såg jag 1959 hemma på Studenternas. Alltså det Studenternas där det idag spelas fotboll. Det gjorde man då också, men när det var dags för bandysäsong spolades det en naturis ovanpå gräsmattan. På något sätt måste det ha funkat. Växthuseffekten var väl antagligen inte lika långt gången på den tiden. Det kan kanske mer troligt ha berott på att man inte började lira förrän i

juletid och att en hel allsvensk säsong bara bestod av 9 matcher. Hemma alltså 4 eller på sin höjd 5 fighter.

Matchbild från Sirius-Nässjö på Studenternas naturis. 6 930 såg Sirius vinna med 2-1 efter 1-0 i paus.

Den aktuella matchen gick mot ärkerivalen Skutskär. Matchen spelades den 11 januari och jag har därmed också medverkat till att Sirius publikrekord i bandy var 7 852 och inte 7 851. Emellertid är det egentligen inte det som är det viktiga. För mig var det viktiga känslan i detta "event". Det var helt klart en strålande vinterdag. Hyggligt kallt, vilket innebar att farsan ur ett av Studans förråd letade fram sina tidningspappersfyllda halm-skor, i vilka han borrade ned pjucken.

De här halmdojorna försvann till hans stora sorg lite senare. Snodda eller bortkastade blev väl aldrig klarlagt. Minns att jag tänkte säga att de åtminstone kunde sparat den ena – farsan hade benprotes och kunde rimligen bara haft bekymmer med att frysa om den kvarvarande foten – men jag gjorde aldrig det.

Ja, soligt var det och solen lyste en mitt i nian. Skönt, men hade som följd att det var helt omöjligt att skilja lagen åt. Skutskär spelade i helgröna tröjor och Sirius på den tiden i någon obeskrivligt ful mörkturkos kofta. Vi såg till att heja ordentligt – gamla klassiska och inte särskilt fantasifyllda "Hej, hej, hej – Sirius hej". Men inte för mycket, utan måttligt. Som svensk gör man bara sådant måttligt. I min ungdomliga entusiasm körde jag på, men då blängde farsan och hans kompisar på mig, varför jag snabbt knep käft.

Sirius vann med 2-1, trots att Skutskär var riktigt bra under den här eran, med begåvningar som Stöveln Öberg (som missade just den fighten eftersom han den dagen valde att lira seriefinal mot Skellefteå i hockey i Gävle med Godtemplarna) och Bosse Nilsson i laget. Sirius var på gång efter det här och lyckades sedan ta sig till final året efter, 1960. Det gick inte riktigt bra, utan Sveriges mesta bandylag, Västerås SK vann. Jag såg inte den matchen.

Året därpå däremot, hade Sirius stärkt upp laget ytterligare. Minns att eleganta arkitekten Pelle Lundquist, sades ha stor del i detta. Det var säkert alldeles sant. Han måste haft gott om stålar, för

han var vanligen klädd i elegant ulster och åkte i ett enormt s k dollargrin (dåtida synonym för stor amerikansk bil). Åkte var exakt rätt uttryckt, för han lät alltid någon siriuskille köra den åt honom.

1961 skulle Sirius spela final mot en av dagens dominanter i bandyvärlden – Edsbyn. Matchen gick på Stockholms Stadion och resan dit företogs självklart med tåg. Sedan var det gåsmarsch längs Kungsgatan-Stureplan-Linnégatan upp till den gamla olympiaborgen på Valhallavägen. Före match var det utdelning av presenter mellan lagen. Redan då uppbackade av Edsbyverken, gav Edsbyn siriusspelarna varsin röd pinnstol. Vad edsbyspelarna fick minns jag inte, men har en aning om att det handlade om ädla uppsalaprodukter, typ Slotts Senap – för inte fan kan de väl ha fått ättika ?

Min matchbiljett – delen man fick behålla

Matchen drog ingen jättepublik, även om det var femsiffrigt. Inramningen för en skolgrabb från provinsen var dock bedö-vande. Likaså att man finaldagen till ära kunde köpa lagvimplar med spelarnas namn att vifta med. Vi måste viftat bra, för Sirius vann. Tror att våra målskyttar var Ove Eidhagen, Stenåke Walltin och Jalle Wahlberg.

Jag borde veta det, eftersom mitt livs första sportreferat blev följden. Detta publicerades på en spritstencilerad edition av Vaksalaskolans tidning med det fantasieggande namnet Skol-Nytt – mitt arkivex nu tyvärr förlagd så sakfrågan kan inte kontrolleras. I denna skola fanns som lärare på högstadiet en viss Ove Eidhagen, vilket man då var ganska stolt över. Till Vaksalaskolan kom efter min tid i skolan för övrigt en viss Carl-Eric Askelöf att verka som gymnastiklärare. Hur stolta den tidens elever var över det har jag inte en aning om. Askis gick dock till hävderna som den första lärare som införde skrivning i gymnastik !

Sirius hade ett fantastiskt lag med spelare som Sigge Parling, Lillis Andersson, Uffe Fredin, Tore Wikner, Lasse Jonsson, Stenåke Waltin, Ove Eidhagen, Gunnar Åberg, Carl-Eric Askelöf, Roffe Larsson och Jalle Wahlberg. Sålunda blev det final igen, redan året efter 1962. Finalmotståndet var också detsamma, Edsbyns IF. Man hade dock modifierat presenterna det här året, så pinnstolarna hade en med under benen och fungerade som gungstolar. Ett taktiskt drag som satte Sirius i gungning redan innan domaren blåst igång matchen.

När han sedan så småningom blåst av, hade Sirius torskad med uddamålet av fem. Detta trots en lysande start med 2-0 och möjlighet att döda matchen genom en straff, som tyvärr inte gick i nät. Sirius började nu komma in i en liten generationsväxling, så även om laget gjorde bra ifrån sig blev det inget nytt finalspel förrän 1966. Den matchen gick på Studenternas konstis, en bana som tillkom under de första åren på 60-talet. Alldeles i början har jag för mig att kommunpamparna bröstade upp sig alldeles extra och snackade om världens största konstfrysta isbana.

Jalle Wahlberg och Stenåke Waltin tillsammans med Katrineholms-legenden Rolle Niva.

Det må vara – men resten då ? Mer urbota trist och ocharmig anläggning fick man väl leta efter ! Runt arenan stod ett gäng betongstolpar i vilka det hängde belysning a la ishockeyns månskensrinkar. Läktarna var på båda långsidorna av enklast tänkbara slag av den typ som fortfarande står på ås-sidan. Hur skulle man kunna trivas här ? Det var ju inte i närheten av gemytet på huvudläktaren vid gamla plan, utan påminde mer om bilder från matcher bakom järnridån.

Det man minns mest är kanske alla gånger man stod och frös där. Bara en gång när det var riktigt tjurigt förbarmade sig Lennart Perken Bodin över mig och lät mig komma in och värma mig en stund i presshytten (det ruckel man lät stå kvar till för bara något år sedan). Det fick inte vara för många där inne, för då blev det imma på rutan och man såg inte ut. Perken och hans kollegor var ju trots allt där för att utföra sitt jobb och då var det en klar fördel om de också såg något.

Bestående minnen är annars matcher då kölddimman kom krypande från reningsverket. I folkmun gick snacket då att "nu har man öppnat luckorna på reningsverket". Jag vet inte vad de fått det ifrån. För mig har det alltid varit ganska osannolikt att en kommunaltjänare självmant skulle göra det en vanlig söndags-eftermiddag eller under obekväm kvällstid. Mer troligt är väl att dimman orsakades av snabba temperaturfall.

Ibland blev också matcher avbrutna p g a detta väderfenomen. En gång inträffade också att Siriusmålvakten Solla Jonsson släppte in ett långskott mot Ljusdal. Det var dock ingen som såg det i tjocksoppan. Vare sig målskytten eller den måldomare man då hade och som var placerad jämte målburen. Hans jobb var att höja den röda stinsflagga han var utrustad med för att signalera för mål. När inget hände tog istället Solla och kastade ut bollen på plan igen och spelet fortsatte.

Men tillbaka till finalmatchen -66. Varför den hamnat i Uppsala vet jag inte. Antagligen tyckte väl söderhamnarna (det var mot Broberg finalen skulle gå) att det var smidigare att kliva av i Uppsala än att åka vidare till Stockholm. Storstjärnor i Broberg var bröderna Sedwall – Dallas och Curt, samt lirare som Leif Wasberg och J-E Flink. Sirius ställde upp med Solla Jonsson, Matz-Allan Johansson, Uffe Fredin, Thordan Engstrand, Chris-ter Johnson, Malte Eidhagen, Matti Pohjanen, Askis Askelöf, Leffe Eriksson (just det – Chappe alltså), Håkan Persson och Roffe Larsson. Janne Hedin var avbytare.

Min uppfattning är att bandyn under första halvan av 60-talet kom att förändras en del till följd av att man fick bättre möjlighet att spela under längre tid av året, spelade fler matcher o s v, men också att

själva spelmönstret ändrades. Tidigare hade man ganska strikt "hållit sina positioner", där försvarsspelare inte gärna gick över mittlinjen och anfallsspelare knappast hjälpte till i försvarsspelet. Den nya spelstilen liknade mer någon slags totalbandy, och var förstås ett steg i riktning mot dagens spel. Effektivare förstås, även om de stora individualisterna fick mindre utrymme.

Men 66-finalen skulle det ju handla om. Jag ska erkänna – jag var inte där. Detta var mitt under den värsta mods-epoken och förmodligen hade jag av ett eller annat skäl prioriterat det popband jag alltid hängde med även denna dag. Emellertid var TV mer vakna nuförtiden, så en hel del fick man sig till livs på det sättet (även om det var monokromt – d v s svartvitt). Sirius gav faktiskt inte Broberg en chans. Försvaret inledde med stenhårt disciplinerat spel, som fick de gula att tappa lusten. Sedan ramlade siriusbollarna in. Hela 5-0 blev det till slut. Särskilt läckert var det sista.

Det gjordes av Matti Pohjanen och vevades åtskilliga gånger på TV. Matti fick bollen av Leffe Eriksson och verkade först lite tvehågsen. Sedan satte han full fart på skridskorna och dribblade bort ett helt gäng brobergare inklusive den till slut övergivne målvakten. När det var klart stannade han sedan upp med bollen framför mållinjen, rättade till slipsen och hjälmen, varefter han sopade in nystanet i mål. Vilken känsla – i en final!

Sirius lagkapten Uffe Fredin höjer SM-bucklan

Efter ytterligare en mindre generationsväxling, med nya kuggar inslipade i Sirius bandymaskineri, var det dags för final igen – året är 1968. Nu lirades det på Söderstadion, vilket alltid var lite vanskligt under eftermiddagar i mars, då inte heller den arenan hade konstfruset. Sirius vann norra gruppen och skulle möta Örebro SK, som vann den södra och vilka var lite av favoriter.

Den här gången var det inget snack om att matchen skulle ses, så det bar av till huvudstaden i kompisen Svenne Winquists knallröda Ford Mustang. Arenan på Söder var väl inte helt fullsatt, så pampighetskänslan från Stadion -61 var inte helt likvärdig. Emellertid hade arrangören genom smart biljett-försäljning fördelat upsaliensare till norra sidan och folket från gnällbältet på den södra. Hur vi hamnade där på den södra vet jag inte. Framför oss stod dock ytterligare några sirius-anhängare (ganska så tankade), vilka körde den (dessbättre) sällan hörda kampsången "Askelöf, lindelöf och skogen full med nötter...". De sistnämnda verkade ju hamnat framför oss på Söderstadions södra läktare och inte i skogen.

Matchen gick dock lysande bra och Sirius lyckades vinna med 4-1. Den mest otippade målskytten var nog Sirius avbytare Lennart Josefsson, vilken knappast saliggjort någon annan än möjligen sin farmor tidigare under säsongen, men som nu satte den definitiva spiken i örebrokistan. I övrigt gjorde alla en strålande match, kanske särskilt de tre A:na i anfallet – Askelöf – Alftberg – Angesten. Man kanske också kan påstå att Uffe Fredin den här dagen krönte sin enastående bandykarriär.

TV efterhandssände matchen och vi stålsatte oss därför att vi skulle hinna se den en gång till. Alltså snabbt på T-banan ett par hållplatser. Mustangen var strategiskt placerad för att inte fastna i trafikpropp på Söder. Sedan plattan-i-mattan. Vi hann naturligtvis. Det ska dock här sägas att på den tiden var motorvägen mellan Stockholm och Uppsala bara klar till Arlanda. Inte för att skryta om Svennes Musse eller hans körteknik, utan mer för att påtala hur länge sedan detta var.....

Visserligen hade vi senare några goda ansatser under Hydlings och Lill-Murrens dagar, samt senare under Lomanov-epoken, men det ville sig inte riktigt.....

"Askis" - isens Pelé

Carl-Eric Askelöf har alltid varit omtalad, både genom sitt agerande på planen och genom sin frispråkighet utanför densamma. Han har hunnit med 14 A-kamper i bandy och 4 SM-finaler, varav han har stått på den segrande sidan i tre, samt en mängd allsvenska matcher. Förutom spel i Sirius har han medverkat i IFK Stockholm; Hammarby, Falun, Söderfors och det blev också Lindsbergsklubben som sista anhalt. Annars började han i Vesta innan Sirius lockade i slutet av femtiotalet.

- Det var Pelle Lundkvist som värvade mig, berättar "Askis". Jag kom med i bilden som ung junior och pojklagsspelare och började dessutom arbeta som ritare på Pelles arkitektkontor. I början, när jag spelade i reservlaget, fanns där gamla berömda namn som "Gurra" Lindström, Rune Lundberg och Lasse Löw, spelare som inte längre fick plats i A-laget. När jag kom med där så sade man åt mig "Hörrudu, din lilla pojksvalp, om du ska få vara med här så ska du spela till oss", men då svarade jag "det där bestämmer jag allt själv när ni ska ha bollen" och så blev det. Jag tror att anledningen till att jag kom fram så pass tidigt var just att jag kunde bestämma över mig själv och inte var alltför beroende av andra.

1960 spelade Sirius sin första SM-final efter comebacken i allsvenskan, men Carl-Eric fick aldrig delta på planen utan satt på reservbänken. Året efter, när Sirius finalbesegrade Edsbyn och 1962 då det blev förlust mot samma lag, var dock "Askis" fullt ordinarie.

- Jag har verkligen minnen för livet från de finalerna. Det var en enorm stämning och alltid roliga jippon omkring det hela. Bland annat fick vi stolar från Edsbyns spelare, en gungstol och en

sittstol, och i dessa skjutsades vi runt banan. På stolarna var ingraverat laguppställningarna. På senare år har man givit varandra tandkrämstuber, ostar eller liknande och det är klart att sådant inte kan järnforas med de saker vi fick.

Under de första åren på 60-talet var Sirius suveräna i serie-bandyn, med tre seriesegrar i svit och många fina publikmatcher som resultat. "Askis" berättar att när man mötte Nässjö på bortaplan 1962 inför 11 000 åskådare, så hejades det bara på Sirius, fast publiken till största delen kom från Nässjö. Matchen slutade 5-1 till Sirius och hemmalaget fick knappt låna bollen på hela matchen.

- 1961 mötte vi Skutskär i en seriefinal på gamla Studenternas. Rune Ek var hejklacksledare och det kom över 7 000 personer till matchen. På den tiden stod Bosse Nilsson i Skutskärs mål. Vi fick en straff och jag petade den till Ove Eidhagen, som rundade Bosse och petade den i mål. Det gjorde Bosse Nilsson vansinnig. Han hade en extraboll i fickan och när vi vände utåt planen igen för avslag kom bollen vinande i luften efter Ove, men som tur var träffade den aldrig. Att "Askis" valde just bandyn som sin huvudsport anser han berodde på att han kom fram så tidigt i landslaget. Han debuterade redan 1961 i en B-landskamp mot Finland.

- Jag var med på ett träningsläger nere i Nässjö och i en träningsmatch som vi spelade då fick "Bempa" Ericsson och jag bilda ving, han var vänsterytter och jag spelade vänsterinner. Det var genom den matchen vi slog igenom. Annars tror jag att jag hade haft lika stora förutsättningar att representera ett svenskt landslag i ishockey som i bandy. Det var bara det att när jag började idrotta så fanns det inget allsvenskt ishockeylag i Uppsala.

Trots att Carl-Eric valde bandyn så pass tidigt, deltog han i en mängd andra sporter. Bland annat spelade han för Almtuna i allsvenskan i ishockey 1962, och i Sirius division-II-lag i fotboll samma år. Det kunde hända att det var söndagar då jag spelade åtta matcher, minns "Askis". Almtuna i hockey både A-lag och juniorlag och sedan Sirius A-lag och juniorlag i bandy och ovanpå det handboll och bordtennis också. Jag höll på från klockan åtta på morgonen till åtta på kvällen ibland, och jag kommer ihåg att min mamma och pappa kom ned till idrotts-platserna med smörgåsar åt mig i pausen mellan de olika matcherna.

"Askis" har alltid haft en förmåga att hitta målet i alla sporter. I en juniormatch i handboll gjorde han 19 mål när Skantic slog

Askis håller presskonferens. Lägg märke till den tidstypiska ryss-mössan på journalisten t h. I mitten UNTs Beca Carlsson.

Sigtuna med 26-7. Uppländskt rekord ? Han kommer också ihåg en juniorfinal i ishockey:

- Jag spelade för Almtuna och vi mötte Norrtälje på bortaplan. När det var 1.52 kvar av matchen ledde Norrtälje med 5-3. Då rusade en schäferhund ut på banan. Den bara hoppade över sargen och sprang

runt på isen. Det var nästan omöjligt att få tag i den, men till slut fick man ut hunden och matchen kunde fortsätta. Jag spelade center och vi fick tekning framför Norr-täljes mål. Jag lyckades peta pucken förbi den jag tekade med och sköt ett slagskott i mål. När drygt en minut återstod gjorde jag 5-5 och sedan satte jag 6-5 också när det bara var 20 sekunder kvar.

Det har inte alltid varit populärt att göra avgörande mål och speciellt inte på bortaplan. Efter en match i Skutskär som "Askis" avgjort, fick han löpa genom skogen till det avlägsna omklädningsrummet, därför att publiken skulle "göra upp" med honom. Han pulsade i snön med skridskorna på och med snöbollarna vinande kring öronen.

- Jag har varit väldigt impopulär i Bollnäs också, därför att Sirius ofta har haft lätt att spela däruppe och därför att jag flera gånger har avgjort matcherna till vår fördel. Det har fått till följd att publiken ofta har ropat "Askis bu, bu bu bu" eller något sådant innan matchen. Om jag då har gjort ett mål så har jag vänt mig mot huvudläktaren och ropat "där fick ni" och liknande - och då har det blivit ännu värre.

Matcher mot ryssar har "Askis" alltid tyckt om. När han för-stärkte Sandviken i en match på Dynamo-stadion fick han uppleva ett av de värsta skott han har sett.

- Det var den ryske centern Papugin som gjorde mål från halva plan. Han fick en otrolig träff. Efteråt kom han till Sverige och då fick jag byta åt mig hans benschydd. Det var verkligen unika, av egen tillverkning och gjorda av tunn, fin plåt med filt innanför. Tyvärr stals de på en vind några år senare.

Det var alltid roligt att spela mot ryssarna, speciellt i början när man var snabb på skridskorna och duktig med klubban. Sedan tyckte man förstås att det var lite konstigt att de satt på hotellrummen och slipade sina skridskor, när vi bara hade att lämna våra till materialförvaltaren ...

Som avslutning har "Askis" ett kul minne från en dubbel-landskamp i bandy mot Norge och Finland 1967.

- Efter Norge-matchen blev jag Stor Grabb nr 140 och då det skulle delas ut på kvällen så ringde man upp till Falun och talade om att jag hade blivit pappa samtidigt och fått en pojke. Det var ju väldigt skojigt, och givetvis fick jag telegram där det stod "Stor Grabb fick liten grabb".

SM-finallaget uppställt efter förlorad final 1960. Bakre raden: Carl-Eric Askelöf Stenåke Walltin. Gunnar Lindström, Lasse Jonsson. Owe Eidhagen. Rolf Larsson. Jarl Wahlberg och "Knallen" Lindbom. Främre raden: Tore Wikner. "Liflis" Andersson. Sigge Parling. Ulf Fredin. Sven Åke "Fisken" Erixon och Bo Aberg.

andybaksmälla i början av 70-talet

Sirius snodde hem SM-guldet 1968. I samma veva hankade sig Vesta upp till div. I. Men när Uppsala hade två lag i ettan kom tillbakagången. Sirius nådde slutspelet 1969 och 1970. Stor-stryk av Katrineholms SK båda åren i slutspelsupptakten. Inget att skämmas för egentligen, ty KSK var, oavsett Faluns finalvinst, landets bästa bandylag. Den stora skrällen kom för Sirius 1970. Alla var bortskämda i Uppsala vid det laget. Sirius i slutspel var en självklarhet. Men för andra gången sedan slutspelssystemet inleddes missade Sirius en plats bland de åtta stora.

Det var sedan en ödets ironi att Falu BS som tog Sirius slutspelsplats blev svenska mästare. Givetvis kunde man leka med tanken att om Sirius tagit hand om den fjärde slutspelsplatsen från norra avdelningen, då kanske Sirius blivit svenska mästare. Ja, tanken fick finnas där men den var orealistisk. Falu BS var klassen bättre än Sirius. Orsaken till tillbakagången var att Sirius förlorat spelare som Matz-Allan Johansson och Christer Johnsson bland andra. Plus det att Ulf Fredin inte varit kurant. Med Fredde frisk och "Matte" och Christer kvar i laget hade säkert Sirius blivit mästare både 1969 och 1970. Men bristande resurser satte stopp.

Nu är vi framme vid 1971-1972-års säsong. Ett bandyår som rubricerades som Siriusbandyns vara eller inte vara? Erkänner villigt att det rörde sig om en hårdtagning av en kritisk situation när man snackar om vara eller inte vara. Men det fanns fog för den dramatiska formuleringen. Skulle Sirius klara sig kvar i ettan - och tipsen gick åt det hållet - fanns det ingen anledning att prata om ett slut för bandyn. Men skulle det bli degradering kunde man inte veta hur sista kapitlet i Siriusbandyns historia skulle formuleras. Det kunde bli tal om nedläggning.

Ingen skugga skulle falla på ledarparet "Fiskarn" Eriksson och CH Hermansson. Det material som den duon hade att jobba med var inte dåligt. Snarare tvärtom, trots förluster som Carl-Eric Askelöf och Göran Angesten. Chansen till nytt kontrakt fanns för Sirius, Men även om det skulle gå bra för Sirius så kunde ingen människa räkna med att det här gänget skulle nå slutspelet. Skulle dom det var det fråga om en bragd av främsta snitt. Nytt kontrakt men inget slutspel kunde få till följd att Siriusledningen måste sätta sig ned och kritiskt granska den uppkomna situationen. Laget i topp och det skulle bli gott om folk kring Studenternas. Laget av medelmåttig karaktär skulle betyda att publiken svek.

Sirius skulle därmed bara att ha en sak att göra. Satsa vidare på bandyn. Ge sporten resurser för att återföra den till 1960-talets nivåer. Det var ont om pengar inom idrotten och inte minst hos Sirius, men att köra vidare med halvdana satsningar var dömt att misslyckas. Striden om publiken var hård och intensiv. Bandyn hade inte samma cirkusatmosfär att bjuda på som ishockeyn, men det måste finnas kvar en estetisk känsla hos sportpubliken som borde tas reda på.

Fast hur skulle man då skapa resurser? Ja, det måste ske genom att man tog fram den s.k. tiggartaven. Gärna genom att skapa en supporterklubb för bandyn, kallad Bandyns vänner eller något liknande. En sammanslutning av det slaget skulle kunna skapa resurser och rädda bandysporten från att dö ut i bandyns födelsestad. "Enen Eder" föreslogs som slagord.

Man menade också att man skulle sätta alla klutar till att ta tillbaka grabbar som Carl-Eric Askelöf och Göran Angesten och gärna också värva tillbaka Christer Johnsson och Matti Pohjanen. Man menade att det inte kunde vara rätt att denna kvartetts medlemmar som samtliga hade sin utkomst i Uppsala, skulle pendla Uppsala-Stockholm och Uppsala-Falun för att spela bandy

Nyförvärven Per Berlin, Sten-Bertil Westergren, Stefan Carlsson, Anders Lidén, Eddie Wallin, Bengt Wiklund, Roger Öhlund och Mats Holmberg.

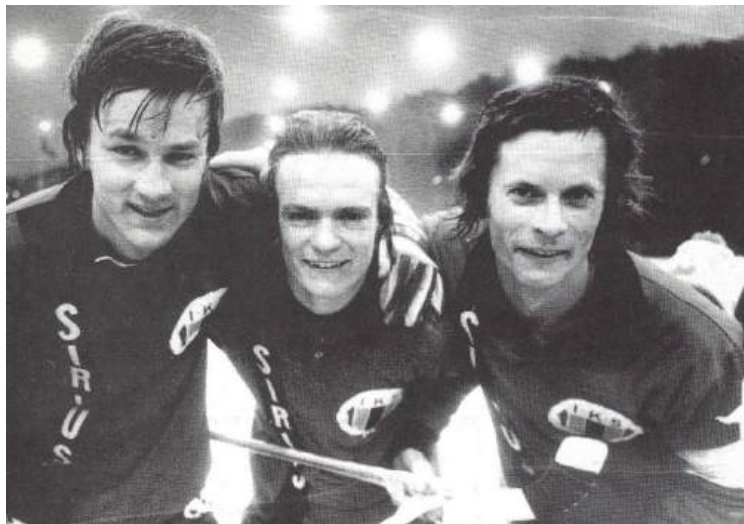
Försäsongen 1971-72 gick inte bra. Målvaktslejonet "Solla" Jonsson hade bara deltagit sporadiskt och Sten-Bertil Westergren, utmålade som den nye Gunnar Åberg, gick skadad hela försäsongen, Hans Alftberg hade lite svårt att ställa om från fotbollen. I tillägg hade Janne Hedin och Ralph Eriksson också haft skador. Från Vesta hade man värvat Sten-Bertil Westergren, Stefan Karlsson och Anders Lidén. Lasse Svensson och Hans-Uno Persson skulle göra comeback, men Uffe Fredin hade lagt av. Men, det höll inte. Sirius åkte ur bara några år efter SM-guldet. Det blev bandy tvåan efter ettochetthalvt decennium i allsvenskan. Självklart ville man tillbaka direkt. Matz-Allan Johansson tog över som tränare och "Askis" återkom efter en föga framgångsrik sejour i Falu BS. Nykomling var också Åke Sundby från Kungälv. Dessvärre försvann en spelare som Ralph Eriksson. Det kom att bli två år i tvåan innan man kunde återta platsen i allsvenskan efter en andraplats 1972-73, trots 10 vinster, 3 oavgjorda och bara en förlust. Året efter blev det dock serieseger och avancemang efter 12 segrar, en oavgjord och en förlust.

Första året efter återkomsten var det tufft ända till sista matchen sista februari söndagen 1975 då Sirius måste slå Edsbyn hemma samtidigt som Västanfors inte fick ta mer än en poäng mot Ljusdal. 4-2 till Sirius lyste i eldskrift på Studenternas resultattavla och strax under lika klart 2-2 för Västanfors mot hälsingarna. Sirius nya bandyledning under Ingvar Wohlin kunde pusta ut.

Till säsongen 1975-76 ställdes högre förhoppningar, inte minst med tanke på att landslagsspelarna målvakten Börje Andersson från Hammarby och legendaren Håkan Sundin från Broberg tillkommit, tillsammans med lokala ungdomarna Tommy Högberg, Björn Holmberg och Göran Ståhl.

Dessutom fanns ungdomarna Lasse Hydling, Micke Persson och Knappen Berlin som debuterade föregående säsong. Tränare var Ulf Almgren.

Rutinerade esset Göran Angesten med nyförvärven Tommy "Flugan" Högberg och landslagsstopporn Håkan Sundin

Laget blev tabellsju, vilket var en liten besvikelse. Man satsade dock vidare och till följande säsong tillkom spelare som backen Pär Langer, samt de båda skutskärsessen Thony Lindqvist och Lars "Lill-Murren" Muhrén. Och nu skulle det visa sig räcka. Sirius blev tabellfyra och gick till slutspel. I kvartsfinal slog man Katrineholm hemma med 7-4 och nådde oavgjort borta 4-4. I semifinalen väntade Broberg. Här blev det förlust borta med 2-3 och sedan hemmaseger inför knappt 4 400 åskådare med 4-1. Tredje matchen gick i Uppsala inför nästan 6 900 åskådare. Här vann blivande mästarna Broberg med 4-2 efter det att Pär Hedqvist skjutit Sirius sönder och samman.

Övre raden: Tränaren Ulf Almgren, Håkan Sundin, Thony Lindqvist, Tommy Högberg, Stig Tapper, Mikael Persson, Lars 'Lill-Murren' Muhrén, Lars Hydling och lagledaren Anders Forsell. Knästående: Lasse Svensson, Åke Sundby, Pär Langer, Börje Andersson. Björn Kadestam, Björn Holmgren och Jan "Knappen" Berlin.

Säsongen 1977-78 gick det inte lika bra. Nye Alf Kjerrman var bra men kunde inte riktigt fylla tomrummet efter "Lill-Murren". Lasse Hydling fortsatte vräka in mål och gjorde 32 denna vinter, men laget kom med allsvenskans yngsta lag att missa slutspel och sluta som sju.

Påföljande säsong räknade klubben in hela 13 nyförvärv. Bland dessa återfanns lokala förmågorna Mikael "Moje" Eidenert och Matte Söderman. Vidare comebackande Göran Angesten efter en sväng i Nässjö och Börje Andersson efter motsvarande i Essinge. Också Hans-Uno Persson som spelat på lägre nivå i IFK Uppsala dök upp. Från Finland kom landslagsmannen Ari Koukkanen.

Förhoppningar fanns om slutspel, men man blev näst sist och tvingades till återkval mot Falun, Köping och Nyborg, vilket vanns före Falun.

Sirius genom tiderna vassaste målskytt Lasse Hydling (410 mål) signalerar för ett av dem mot Selånger på Studenternas.

Bandyn under 1980-talet

Till säsongen 1979/80 tillsattes Janne Hedin och Stickan Tapper som tränare i bandyn. Laget avsågs byggas upp kring Lasse Hydling, Micke Persson och Knappen Berlin. Förhoppningar fanns också på finske landslagsmannen Ari Koukkanen. Facit blev inget vidare, näst sist 20 poäng efter segrande Sandviken. Det blev alltså kval detta år också, där man vann fem av de sex matcherna. Hydling gjorde 23 mål, varav åtta i kvalet.

Inför kommande säsong kunde Sirius glädja sig åt kedjeförstärkningar i form av Lars "Lill-murren" Muhrén och Ola Parling, dessutom kom landslagsmeriterade Örjan Gunnarsson från VP att förstärka försvaret. Man var därför inte orolig att serieomläggningen där två lag åkte ur direkt och tredje sista skulle kvala, skulle bli ett problem. Christer Johnsson tog över som tränare, biträdd av föreningskonsulenten Göthe Brännström. I 7-2 matchen hemma mot Edsbyn gjordes Sirius 1000:e allsvenska mål genom tiderna av Lasse Hydling (vem annars?). Säsongsfacit 1980-81 blev en sjätteplats 12 poäng efter segrande Sandviken.

Till påföljande spelår satsade man på en klart utökad träningsdos konditionsmässigt. Från att "bara" haft 15 spelare under fjolåret fyllde man på truppen till 27 man. Detta bl a med målvakten Peter Nyberg och målfarliga västeråsaren Stefan Johansson. Stefan kom från början från Ljusdal där han gjorde hela fem mål i deras vunna SM-final mot Villa 1975. Något klang och jubel blev det dock inte

1981-82. Sirius slutade näst sist i norrgruppen och fick kvala. Där vann man de fyra första och kryssade den femte matchen, vilket innebar att den sista matchen inte ens behövde spelas.

Man fortsatte nu att rusta och knep tre spelare från Västerås, världsmästarmålvakten Jörgen Johansson, trygge räven Urban Olsson och eleganten Christer "Kaka" Karlsson. Dessutom tillkom snabbskrinnaren Benny Nilsson från Selånger och nyblivne juniorvärldsmästaren Kjelle Berglund från Uppsala BolS. Ny tränare profilen Sten-Bertil "Westis" Westergren.

Det blev succé, publiksiffrorna steg och Sirius blev tvåa i norrgruppen efter Edsbyn och gick till slutspel. Där avfärdades Vet-landa med 4-1 resp 3-2. I semifinalen 1983 blev blivande mästarna Boltic för svåra och de vann hemma med 8-2, resp på Studenternas med 2-1 inför 5 214 åskådare.

SM-semifinal mot Boltic på Studenternas 1983

Inför säsongen 1983-84 var optimismen påtaglig. Laget var intakt och såg nykomlingar i Lars-Åke Ragnarsson, Micke Söderman och 16-åringarna Peter Engstrand och PM Mårtensson. Laget blev trea i norrgruppen efter Edsbyn och Ljusdal. Slutspelskvarten gick mot Motala och här blev det storstryk för ett slitet Sirius i två raka, 1-5 på Studenternas och hela 0-10 borta, båda matcherna med bra publiksiffror.

På sittande årsmöte i början av 1984 avgick kontroversielle ordföranden Ingvar Wohlin med buller och bång. Han kom lite otippat senare att ersättas av Nisse Stocksén som bowlat i Sirius samt varit klubbstyrelsens sekreterare. Thordan Engstrand tog över som tränare. Björre Holmberg och Urban Olsson slutade, men i gengäld tillkom rutinerade Leif Klingborg från Vetlanda som kommit till Uppsala för att avsluta sin lärar-utbildning. Sirius blev 8 i norrgruppen och undgick med en poängs marginal kval (som SAIK åkte på) spelåret 1984-85. Räddningen kom i sista omgången då Sirius vände 0-4 till 8-5 mot Boltic. Nya spelare var Totta Sköld från Vesta och finske landslagsmannen Kari Peuhkuri, senast i Vänersborg. Målsättningen var klart försiktigare och man satsade på att hålla sig kvar i allsvenskan. Det gick inte. Sirius blev sist i norrgruppen och degraderades till div 2 efter 12 år i allsvenskan. Detta året innan Studenternas äntligen skulle få en ny huvudläktare med gasolvärme.

Till division 2-året 1986-87 försvann så Kaka och Peuhkuri, men samtidigt tillkom sensationellt Villas finlirare Christer Kjellkvist, som skulle gå på GIH i Stockholm, och Patrik Rönnkvist från Kalix. Christer var dubbel världsmästare från 1981 och 1983 och hade tillförsäkrat sig om att landslagsplatsen inte skulle äventyras av spel med Sirius i andradivisionen. I serien vann Sirius 18 raka matcher, d v s alla

Som kunde anas också från turistbilden nedan från Kreml skulle säsongen bli kanon. I återkomsten till ett nytt seriesystem där man först spelade en grundserie i norr / söder, placerades de fyra första i en elitserie A och övriga elitserie B. Sirius blev fyra i norra och klarade således elitserie A. Denna spelades som enkelserie där Sirius blev sexa och därmed måste kvala till

[illegible]

slutspel. Väl där slog man ut Vänersborg efter förlust 4-2, men storseger hemma med 8-1. I slutspelet lottades Sirius mot bli-vande finalisterna Vetlanda, som dock vann i tre raka matcher.

Till säsongen 1988-89 återkom Micke Persson till fadershuset, medan Björn Sääw och PM Mårtensson försvann till annat håll. Ny tränare var stockholmaren Roger Jakobsson, bandyfostrad i Essinge och med spel i Hammarby och Helenelund, samt tidigare verksam med att introducera bandy i Kanada. Målsättningen att klara sig kvar utan återkval infriades i och med lagets elfteplats. Det nya seriesystemet gillades dock inte av publiken och publiksiffrorna var mycket låga.

Inför följande spelår var ambitionen helt klar – slutspel. Dess-värre förlorade man Christer Kjellqvist och Lasse Hydling, men i gengäld gjorde man sensation i bandyvärlden genom att värva flerfaldige världsmästaren från dåvarande Sovjet, Sergej Loma-nov. Därtill också Kjelle Edberg från Motala och Björn Butta Johansson från Selånger, samt Fredrik Wallin från VP.

Men sensationen var förstås Lomanov och så här skrev jag i Siriusnytt 4/1989:

Lomanov årets överraskning

Rubriken är väl egentligen inte helt rättvisande som beskrivning av det "väsen" som uppstod i bandyvärlden, då det stod klart att en av världens mest meriterade och merittyngda spelare, Sergej

Lomanov, skulle byta klubb och gå till Sirius. Med ett leende kan man t ex minnas pressankorna kring Almtunas {förlåt Uppsala AIS} tilltänkta värvning av Börje Salming. När rykten kring Lomanov och Sirius tog fart på allvar, avfärdades detta i lokalpressen med att "det vore lika otroligt som att Börje Salming skulle spela i Uppsala AIS" . Men, men...

Saken blev emellertid klar och övergången ett faktum. Sirius bandy är enbart att gratulera och tacka för ett kanonförvärv. Det hela är kanske att beskriva som ett försök att blåsa liv i bandysporten igen, åtminstone i Uppsala. Att döma av det intresse som blivit, eller skapats (egentligen ointressant vilket) ser affären hittills mycket lyckad ut. Att Lomanov är i Sirius vet alla, t o m folk som aldrig sett Lomanov spela, eller Sirius spela, eller rent av t o m aldrig sett en bandymatch. Marknadsföringen och uppbackningen har alltså varit högeffektiv.

Från vad Lomanov visat i träningsmatcherna fram till skrivande stund, står det klart att Lomanov är en attraktion. Självklart tar det tid att spela in sig i nya förhållanden, så egentligen kan det bara bli ännu bättre.

Vad säger då personen bakom namnet Sergej Lomanov själv, hur har första tiden i Sverige varit?

- Det är mycket svårt att svara på egentligen. Det har varit upp och ned, en del har varit bra, annat ganska jobbigt. Det måste gå ytterligare någon tid innan jag kan svara på hur jag trivs,

TIDNINGEN **bandy** Årg. 14 Pris 28:- (inkl. moms) 6/89 OFFICIELLT ORGAN för Svenska Bandyförbundet

Lomanov till Sirius...

...historiens största sensation inom bandyn

Läs om alla **TRANSFERS** inför vintern sid. 12-15

Foto: BJÖRN TILLY.

Sommarbandyn i Västerås
— ett bra sätt att trygga återväxten Sid. 5-11

Förbundskapten **ROLF KÄCK**
på "Eriksgata"
— mitten —

säger han. -- Det är likadant i förhållandet till lagkamrater, tränare och ledare i Sirius. Jag kan inte påstå att allt går så jättebra, men jag försöker trivas.

- Sen är det förstås problem med språket, men förutom att vi ofta har hjälp med tolkar, ska vi försöka lära oss lite svenska också, menar Lomanov. Några som helst fritidsproblem säger han sig inte ha. Fritiden går i huvudsak till att vila.

- Det man mest saknar från hemlandet, och det spelar sedan ingen roll vart man flyttar, är förstås sina vänner och bekanta. Det gäller inte bara mig, utan också resten av min familj.

Vi går sedan över från personen till bandyspelaren Lomanov. Först ville Siriusnytt veta om det skiljer sig mycket avseende träning mellan sovjetisk och svensk bandy.

- Ja, det är ganska så stor skillnad. Jag är van att träna i dubbla pass sex dagar i veckan. Här kör man enkelpass fyra gånger i veckan. I övrigt är det ganska lika, möjligen spelar vi mer under träning i Sovjet.

- Jag har ingen egentlig uppfattning om de lag som Sirius kommer att möta i vinter, men erfarenheter av motståndarlag kommer nu under försäsongen i träningsmatcherna. Sedan har jag ju också varit här åtskilliga gånger och mött svenska lag med Jenisej och med sovjetiska landslaget.

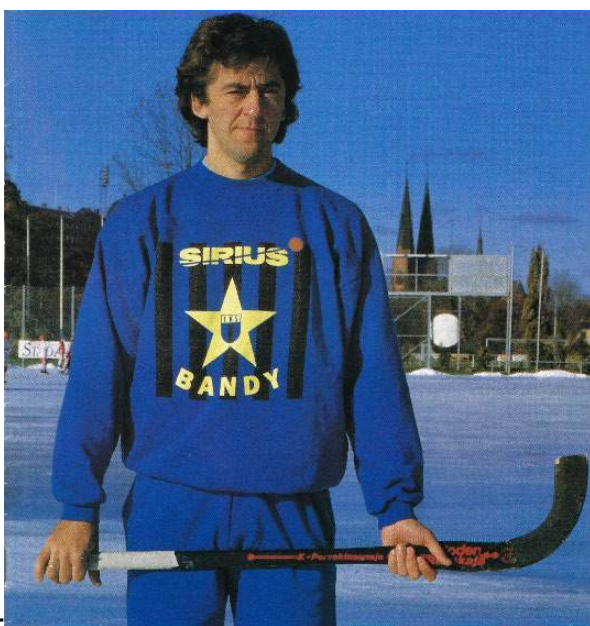
Sergej Lomanov kommer självfallet att mötas av mycket stora förväntningar från publik, allmänhet och massmedia. Mycket har skrivits, mycket har sagts. Den här artikeln naturligtvis inget undantag. Är det något du känner av ?

- Ja alldeles klart vet jag allt detta. Jag vet vad som förväntas och hoppas kunna motsvara förväntningarna. Samtidigt blir jag ibland rädd att jag själv stressar upp mig i onödan av egna förväntningar på mig själv.

Hur blir det med ditt deltagande i sovjetiska landslaget framöver?

- Den frågan ska du inte ställa till mig. Som bandyspelare på internationell nivå står jag självklart till förfogande. Annars brukar jag inte bekymra mig särskilt mycket om framtiden utan vill leva i nuet.

- Min roll i Sirius är mycket annorlunda än de roller jag haft i Jenisej och landslaget. Den största skillnaden är egentligen att man här måste fördjupa sig i taktiska drag mm, men det är väl något man måste leva med, avslutar Lomanov.

"Sigge" på uppsalais

Siriusbandy första halvan av 1990-talet

Till säsongen 1990/91 hade bandyintresset i Uppsala stegrats ordentligt och publiksnittet höjdes till en bit över 2 000. Som nyförvärv inräknades Verner Jonsson från Västerås och tränarsysslan hade övertagits av Torvald Skjöld från Oxelösund. Assisterande tränare blev Lasse Hydling och Christer Andersson. Landslaget låg i Uppsala på träningsläger och SM-finalen skulle spelas på Studenternas (16 000 såg Vetlanda vinna). Laget åkte till Moskva för ett femdagarsläger med bra träningsmatcher. Laget hade förstärkts med Verner Jonsson från Västerås.

Seriespelet bjöd på blandad konfekt. En höjdpunkt var kapningen av fjolårsfinalisten Sandviken med 7-1 då allt fungerade. Sirius slutade fyra i allsvenskan och kom alltså med till elitserien dit de fyra bästa gick. I denna blev man sexa och fick i kvarten möta Boltic som slog ut Sirius i tre raka matcher. Lomanov gjorde 27 mål och blev senare världsmästare igen, i övrigt var det rätt slätstruket.

Till 1991/92 blev Hans-Göran Tägtström ny bandyordförande. På spelarsidan tillkom ryske världsmästaren Vitalij Anufrienko, följande till Lomanov och dessutom Thomas "Rekan" Johansson från Sandviken. Lasse Hydling och Torvald Skjöld var tränarnamnen. "Rekan" visade sig vara ett riktigt klipp och överglänste klart Anufrienko, vilken dock ursäktas av en elak knäskada. Motståndarna var särskilt noga med att smälla på honom och Lomanov dessvärre.

34-årige Lomanov var helt briljant denna säsong. Sirius började bra och var efter tre fjärdedelar av serien obesegrade, blandades Västerås med 9-2 på Studan. Sirius kom tvåa i allsvenskan, men sen gick det tyngre. Man blev sju i elitserien och fick åttondelskvala mot Kungälv som avfärdades i två raka utan att man imponerade. I kvartsfinalen väntade Sandviken. Det gick till fem matcher och ett grymt slut för Sirius i femte matchens sudden death.

Sjuttonde premiären lika rolig som första

I samband med sportreportage som inte är ett rent matchreferat eller handlar om s k nykomlingar i klubbar är det oftast fråga om intervjuer med tränare. Det har vi i Siriusnytt också, och själv-fallet fyller de sitt behov, men mer sällan kollar spelare upp i synnerhet de som varit med ett tag. För att råda bot på detta tog Siriusnytt därför och ringde upp Kjelle Edberg, en rutinerad "räv" i Sirius, med gedigen bandyerfarenhet från också Bollnäs och Motala.

- Det brukar ju sägas att ju äldre man blir, desto svårare är det att komma igång. Tidigare, på den tiden man fick dubblera, brukade jag spela seriefotboll, varför det egentligen aldrig blev något uppehåll för mig då. På så sätt har man väl lite vanan inne. Efter många år i gamet vet man ju också att man verkligen behöver den här till det yttre lite tunga och trista försäsongsträningen, inleder Kjelle.

- Jag tycker det är kul med den speciella omklädningsrumsstämningen. Det här är ett val man har gjort. Jag tycker det är kul med idrott och har alltid gillat idrott. Att träna tillsammans med andra som man gör i en lagsport, köra lite gliringar och så, det är fullt tillräckligt för att hålla motivationen uppe tills det blir dags för själva allvaret. Jag har aldrig hitintills känt att det skulle ta emot och vara jobbigt.

Turneringar och träningsläger bjuder sällan på lyxliv. Här praktiserar Kjelle (till höger) självhushåll tillsammans med Verner Jonsson och Lelle Bergman.

- Första delmålet med träningen kommer så när man relativt tidigt (augusti) kan komma ut på is i hockeyrink. Det gäller att hela tiden kunna sätta upp delmål för sig själv också under försäsongen. När man väl kommit igång på rinken märker man efter ett tag att den isen känns lite väl liten och kan då sätta upp nästa grej - att komma ut på stor bana, säger Kjelle.

- Bland de klubbar, Bollnäs och Motala, jag varit i representerar Sirius en "stor" förening. Styrelsearbete och allt runtomkring drivs på "ett högre plan" och vad jag förstår också med större resurser. Men jag tycker ändå, glädjande, att vi i laget har en ganska nära och frekvent kontakt med de som jobbar i dessa sammanhang.

- För mig var skillnaden störst att flytta från den lilla staden Motala med 40 000 invånare till Sveriges fjärde största stad Uppsala, en flytt på gott och ont. I Motala var jag något av en lokal "kändis", vilket gjorde att man alltid var påpassad även i privatlivet. Det gick inte att göra något på sidan om bandyn, som inte blev kommenterat eller reagerat på i någon bemärkelse. Eftersom vi var det enda elitlaget i staden var det samtidigt kul att få vara en i gänget bland "stans stoltheter", vilket från och till kunde ge mig fördelar.

- Som spelare i en elitförening i Uppsala finns det ju många sådana i fotboll, basket o s v, så här kan man vara "en i mängden" på ett helt annat sätt, vilket jag egentligen tycker är ganska skönt. Man kan ju gå på stan utan att behöva svara på en massa tokiga frågor både i tid och otid och sådana grejer.

- När jag kom till Motala som 21-åring var det i och för sig ganska roligt att vara "apan alla känner" och läsa om sig själv i lokalbladet, men baksidan var att man blev en slags offentlig person året runt.

När det gäller kombinationen elitidrott - utbildning - yrke, menar Kjelle att detta aldrig varit något problem för honom.

- Tvärtom, jag har bara haft nytta av idrotten. Men å andra sidan har det varit välgörande att t ex efter en utbildning i Motala ändå kunna söka och få jobb på samma villkor som mina medsökande, dvs att det var personen Kjell Edberg och inte IFK-spelaren som fick det. Likadant var det sedan i Uppsala då jag nyutexaminerad från GIH fick gympaläraryrket här på marknadens villkor. Vad jag menar är därför att idrotten ändå rent allmänt hjälpt mig nå dit jag nått idag.

Det har heller aldrig varit några direkta konflikter mellan Kjelles civila jobb och idrottsutövandet.

- Som idrottslärare har mina också idrottsintresserade och förstående arbetsgivare i skolläningen alltid ställt upp på ett bra sätt. Speciellt då vi spelar onsdagsmatcher kan det ju bli frågan om att vara ledig även under dagen då vi ska spela borta, men den tiden har jag sedan kunnat få jobba tillbaka under andra dagar.

Vi försökte klämma Kjellev på hur mycket tid han sammanlagt lagt ned på idrotten, men detta är inget han vet, eller för den delen heller vill ha reda på, men det undslipper honom att

- Jag vet att matchen mot Edsbyn var min sjuttonde allsvenska premiär och innan dess spelade man ju också i juniorlag och B-lag, så det har ju hunnit bli en hel del.

Alla ryssar som nu spelar bandy i Sverige har ju lett till en liten omvärdering över när en bandyspelare blir gammal.

- Det är säkert en bidragande orsak, men också att man idag satsar betydligt seriösare inom bandyn och tränar betydligt hårdare än tidigare och också mer vilket gör att man pallar längre. Å andra sidan kan man, vilket t ex Christer Kjellkvist visat i en undersökning, påstå att just detta gör att påfrestningarna på privatlivet blir större vilket gör att många också slutar tidigare än de eljest skulle ha gjort. Många tappar sugen redan i 26-27 årsåldern och låter då den civila karriären gå före.

- Rent fysiologiskt är det ju inget problem att hålla igång, titta bara på en sådan som Sigge Lomanov ! Trots sina 35 fyllda visar han ju inga ålderskrämpor direkt. Ola Johansson är ett annat bra exempel. Vi som är lite äldre är dock i klar minoritet, de yngre stormar fram. Vi som är födda på 1950-talet kanske är något av "de sista entusiasterna", även om vi kanske mer temporärt höjt åldersribban, menar Kjellev. 60- och 70-talisterna kanske inte orkar hålla på lika länge på grund av att det blivit mycket tuffare.

I samband med en av sommarens siriusmatcher i fotboll visade siriusbandyns spelare upp sig med styvare klubbor och vit boll - nämligen golf. Är detta den naturliga förlängningen av en ban-dyspelares idrottsliv ?

- Klubba och boll är det ju och det finns mycket bandyfolk som håll er på. Dessutom är det en mycket skön avkoppling att spela golf och härligt att gå ut och "knacka" några timmar. Kan man sedan också ha lite inbördes tävlingar inom laget och kamratgänget gör ju inte det saken sämre. Självt är jag ingen märkvärdig golfare och mitt "mygel-handicap" är 26, mest för att jag inte spelar så mycket. Det får väl bli mer sedan när skridskorna hamnat på den s k hyllan.

Spelåret 1992/93 började annars på bästa möjliga sätt då Sirius i oktober 1992 vann World Cup för klubbtag i Ljusdal. I final-matchen mot Sandviken vann man med hela 7-0. En av föreningens främsta framgångar. Sjumålsmarginalen är fortfarande den största som uppnåtts i en final. Det var andra gången gillt. Sirius gick till final också 1977 men föll då med 6-1 mot Broberg.

Lasse Hydling tog nu ensam ansvaret som tränare. Micke Persson, Matte och Micke Söderman, samt LÅ Ragnarsson valde att sluta inför säsongen. Där försvann mycket rutin. PM Mårtensson återvände som svensk mästare från Vetlanda.

"Dukat för bandyfest" var den stolta programförklaringen på framsidan av vinterns matchprogram. Visst serverades en god förrätt genom WC-segern, en canapé med ett stänk av rysk kaviar i form av radarparet Lomanov-Anufrienkos kvitteringsmål mot Zorkij, men sedan tunnade det ut till en högst ordinär varmrätt och desserten uteblev helt.

Norrgruppen var rena getingboet med 6-7 kandidater till de fyra slutspelsplatserna. Resultaten var inte över sig bortsett från 9-3 på Ljusdal borta. Annandagsderbyt mot Västerås hemma förlorades 2-10. Det blev ingen elitserie, utan spel mot de sämre lagen i den s k allsvenskan, där Sirius slutade tvåa.

Därmed fick man förkvala till slutspel mot Nässjö och vann borta med 6-1. Hemma blev det 3-3 vilket räckte för kvartsfinal. Där blev det tvärstopp och förlust i tre raka mot Boltic.

Inför 1993/94 lyckades Sirius knyta f d förbundskaptenen Rolf Käck som tränare på 3+1 år, med målsättning att inom tre år tillhöra Sveriges fyra bästa lag. Lasse Hydling fanns också kvar tillsammans med Käck. Man jagade också spelare och fick fatt på Patrik Larsson från Edsbyn, samt ett par-tre mindre namn-kunniga spelare. Man drog också på med mer professionella säljstöd, då man tappat volym i sponsorstöd. På önskelistan fanns också en klubbdirektör.

Roffe Käck

Säsongen blev helt klart en käck historia. Målsättningen att ta sig till elitserien utan krusiduller och kval klarades galant. Laget gick så långt att man var med bland de fyra sista och till sist fick ge sig för Vetlanda, då kunnandet och orken inte räckte till längre. De nya spelarna gjorde bra ifrån sig och i annandags-derbyt borta mot Västerås blev det oavgjort efter storspel av Lasse Kylberg i målet. Man slog också Sandviken borta, samt även Västerås borta. En jättesmäll kom dock mot Boltic 1-11 !

I slutspelskvarten väntade Villa som avfärdades i tre raka matcher. Därefter i semi som sagt Vetlanda som vann i två raka. Vi gladdes också över att P18-laget vann SM-finalen över Motala inför 1 000 åskådare på Studenternas. Sirius 2000:e allsvenska mål föll den 25 nov 1994 och gjordes av Björn Eriks-son.

Inför 1994/95 började siriusbandyn få allt svårare med att få ekonomin att gå ihop. Tränare Rolf Käck, som nu flyttat till Uppsala, sa dock att han fick arbeta med de medel han fick och han kunde trots allt räkna in finske landslagsmannen Samuli Niskanen som nyförvärv. Han ställde också förhoppningar till Mattias Forsberg, samt Andreas Lindström (senare Eskhult) från U-SM laget. Året innebar också att spelordningen åter ändrades om.

Den självklara målsättningen var alltså slutspel. Spel i elitserien efter nyår var ribban. Ingetdera lyckades. Detta gav tyvärr ytterligare ekonomisk baksmälla. Försöket att satsa sig ur krisen gav ett ännu sämre läge. Sirius blev femma i allsvenskan och sedan fyra i fortsättningsserien, således utan något slutspel. Sirius-spelet såg emellanåt väldigt håglöst ut och skador på Niskanen och Edberg gjorde inte saken bättre. Våra oldtimers Lomanov (37) och Anufrienko (34) såg tämligen mätta ut i denna deras sista sirius-säsong. De tillförde dock mycket under sina år i klubben. **Spasiba !**

Tung andra halva av 1990-talet för bandyn

I mitten av 1990-talet blev det alltmer uppenbart att bandyn levte över sina tillgångar och nu hamnat i en djup ekonomisk svacka. Samtalen med skattemyndigheten och kronofogden var nästan lika frekventa som samtalen med leverantörer och spelare som inte fått betalt. Det handlade också om att med mössan i hand uppvakta sponsorerna. Det blev ganska stora ändringar i klubbledningen, för den ordföranden i moderklubben Per-Eric Eriks-son steg in som ordförande och fick bland annat med sig Bertil Tiisanen, tung KF-boss i Stockholm.

Rolf Käck var kvar som tränare, men hade fått bevitna fanflykt av hela sju spelare, däribland de båda ryssarna som flyttade hem. Roffe höll dock fanan högt och deklarerade att det skulle bli fråga om ett stabiliseringsår, men att man absolut skulle stanna i eliten. Det blev fråga om ett helt nytt lag från altmeistern Kjelle Edberg (35) till en knippe 18-19-åringar; Henrik Johansson, Håkan Kyller, Andreas Lindström (senare Eskhult), Mats Lindgren och Fredrik Hjelmstedt.

Det började dock illa, en trend som höll i sig. Avsaknaden av spelarna som lämnat blev för stor och de unga var ännu inte riktigt mogna att ta över. De tre finska landslagsspelarna levererade inte heller. Sirius blev åtta i allsvenskans norra serie och sedan sju i fortsättningsserien, vilket innebar degradering till lägre division. Parallellt slogs man för att överleva som klubb, vilket klarades med hjälp av ett 10-årigt miljonlån från kommunen.

Div 1 östra var serietillhörigheten 1996/97. Rolf Käck var kvar som tränare och hade en spelartrupp där 14 av 19 spelare var från Uppsala. Klubbledningen hävdade att målsättningen var

Överst Henrik Johansson, Håkan Kyller, Conny Svensson och Fredrik Hjelmstedt Under dessa Andreas Lindström (Eskhult), Johan Wibling och Mats Lindgren.

SM-final före år 2000. Lite svårt att tro på då man denna vinter skulle möta lag som Vindhemspojkarna, Torshälla, Hammarbys B-lag Bajen Bandy och Helenelund. Det hjälpte inte. Sirius blev kvar i div 1-serien.

Påföljande år gick det bättre. Lasse Hydling återkom som tränare och man dammade av 30+arna Totta Sköld (som också var assisterande tränare), Patrik Rönqvist och Lelle Bergman. Ytterligare fyra nya tillkom därtill. Andreas Lindström som sökte större utmaningar gick till Hammarby. Motståndarlagarna var i princip desamma som föregående år. Men året gick som sagt bra och man säkerställde en återkomst till högsta serien.

1998/99 återkom alltså Sirius till allsvenskan med främsta mål-sättning att hålla sig kvar. Det kom åtta nya spelare, däribland Tobias Forss från Edsbyn, Jonas Johansson från Västerås, Marko Paksuniemi från Hammarby och Andreas Broberg från Västerås efter en utflykt till norska Stabaek. Laget slutade sju i grundserien och sedan sexa i fortsättningsserien, men klarade ändå nytt kontrakt via återkval.

Till säsongen 1999-00 hade Kjell Edberg engagerats som tränare. Nya spelare var Andreas Westman från Hammarby och Daniel Svedberg från Vänersborg. Sirius blev sexa i grund-serien och sedan trea i fortsättningsserien. Påföljande år valdes Lars-Olof Lindell som ordförande i bandyn. Kjelle Edberg var kvar som tränare. Laget var i stort sett detsamma. Ett par, tre spelare återkom till klubben och nya spelare var Urban Förare från Motala och Per Jonsson från Rättvik. Målsättningen att vara bland de fyra bästa i norrgruppen kunde inte infrias, utan laget blev åtta och sedan sexa i fortsättningsserien.

2001-02 togs tränarsysslan över av Johan Pettersson och Pat-rik Rönnqvist med Micke Persson som manager. Säsongen blev en trist historia och laget blev åtta i såväl grundserie som fortsättningsserie, degradering följde och det mesta hade tydlig krisstämpel.

Sommaren 2002 övertogs ordförandeskapet av Göran Angesten. Han gjorde klart att det skulle kunna dröja länge innan Sirius åter kunde räknas till "de stora" och inledde med en tuff eko-nomisk saneringsplan. Lasse Hydling återkom som tränare. I laget ingick notabelt också en 15-årig Daniel Berlin. Laget vann och lyckades återta den allsvenska platsen direkt i återkoms-ten.

I allsvenskans norrgrupp blev laget åtta, vilket också gällde i fortsättningsserien. Det blev alltså retubiljett till div 1 på direkten. I laget spelade Niklas Hellqvist, Urban Förare, Håkan Kyller, Peter Stock, Josse Johansson m fl. Hydäs var tränare.

Tredje året vid rodret började Göran känna att ekonomin bör-jade komma på rätt köl. Laget var ungefär detsamma med ett tillskott i Viktor Broberg. Det blev också en bra vinter med serieseger. Inför säsongen filosoferade spelaren Josse Johansson så här:

Under barndomsåren läste vi Buster. Serierutorna var fulla med onomatopoetiska uttryck, smack, tjoff, swosch, som att lyssna på den förra förbundskaptenen i fotboll eller att gå på bandy. Bandy låter, och luktar klart, utom de dagar reningsverket ger ifrån sig. Det känns att gå på bandy, inte minst om fötterna.

Bandyn borde vara nyckelhålsmärkt, det är hälsosamt, som en lång promenad eller som att plocka svamp, en känsla av välbefinnande. Att få vara ute, frihet och rymd, kanske var det därför bandyn inte fick plats i Busters trånga serierutor. Var skulle de ha ritat lyrbollarna eller de långa direkta målvakts-utkasterna, de snabba passningarna eller den höga farten? Och hur skulle den lilla, lilla bollen ha syntts?

Bandyn är graciös med sin höga hastighet och sina tvära svängar. Bandy ser man bäst från läktaren, där får man helheten, ljudet, kylan, glöggdoften och korven.

Hur är det beställt med bandyn i Uppsala den här vintern då? frågar den oinvidde. Det är bara bra, SM-finalerna spelas ju som vanligt i mars, kommer till svar. Men Sirius då? undras det. Går det att hoppas på Sirius då? Är inte ekonomin körd i botten? Är inte spelaromsättningen för hög? Borde man inte göra si eller så? Ligger det något ödesmättat i namnet Sirius? De gamla egyptierna sägs ju ha delat in kalenderåret efter hur Sirius {stjärnan} visade sig på himlavalvet?

Är det månne deras fel att vi syns och förmörkas om vartannat? Eller råder det kanske en omvänd biblisk mystik kring oss? Kommer sju feta år följa på dessa tidigare magra säsonger? Eller ska vi ge upp att skylla på nå gon och lämna fatalismen, den hör liksom inte hemma i idrottsvärlden.

Som spelare har man ingen fullständig insyn i föreningens ekonomi. Antydningar gör dock gällande att klubben nu är mogen att gå upp i högsta serien, igen, vilket ju också är den uttalade och tydliga målsättning som finns bland spelare och ledare i truppen.

I april drog vi igång fystester på Bosön i Stockholm under ledning av Rickard Nilsson (SOK). Testerna har gett oss individuella träningsprogram som gjort, och kommer att göra, oss uthålligare, starkare och snabbare. Siktet är inställt på playoff-serien samt att vi inför kommande säsong ska ha en grund att fortsätta utveckla.

Spelaromsättningen har varit hög, men har också lett till att vi blivit ett lag där fler deltar i uppbyggnaden av spelet. Vi tränar och har snack om hur vi vill agera ute på isen. Har ni turen att ta er ner till Studenternas kommer ni att få se ett lag med en tät defensiv, där alla jobbar hemåt. I det offensiva spelet vill vi vara variationsrika med många överlämningar som ger rättvända spelare i hög fart. Vi kommer också fortsätta med att inte höra hemma i Buster genom att spela lyrspel och långa sargpass. Lagen som vi möter kommer säkert att spela defensivt och backa hem och göra det trångt på den egna planhalvan. Vi får försöka vara smarta och lösa de problem som uppstår.

Som spelare, ledare eller anhängare är man ju ständigt optimist, något annat går det ju inte att vara, det ligger ju så att säga i sakens natur. Vem orkar träna, leda eller heja om man inte tror på det man gör? Vi tror stenhårt på det vi gör. Den hårda, men för alla stimulerande träningen, kommer att hänga med in i januari. Vi har vant kropparna vid att tåla hård träning och match, genom att förbättra konditionen och på så sätt också återhämtningen. Vi räknar med att vara som bäst när playoff-serien avgörs i februari, men vi kommer att bjuda på god bandy fram till dess också.

I återkomsten 2005-06 slutade Sirius med starka nyförvärv i Christian Mickelsson och Pierre Roos sjua i norrallsvenskan och sedan fyra i playoff. Där blev dock Vänersborg för svåra 2-5 borta resp 2-1 hemma.

Göran Angesten lämnade nu över ordförandeklubban till Janne Sjonemark. Nya tränare tillkom i Tobias Dahlberg och Andreas Eriksson. Bland sju nya spelare kunde noteras främst Lars Fall, men också Olle Gabrielsson från Örebro. Sirius blev sexa i norretta och gick som fyra i fortsättningsserien till slutspel, Där blev det respass direkt mot Bollnäs efter seger 3-2 men sedan förkrossande 0-7 i baken.

I programtidningen för 2007-08 saxas följande:

Välkommen till Studenternas!"

Bandyordförande Janne Sjonemark tar emot med öppna armar när vi kommer för att känna honom på pulsen inför årets bandy-säsong och hemmapremiären mot Fosshaugs Tillberga. Sirius kansli har varit Sjonemarks hemvist i drygt ett år efter det att han tog över ordförandeklubban i Sirius bandy i oktober 2006.

Hur har första året varit Janne ?

Det är ett gediget men stimulerande arbete att vara med och bygga en elitförening, så mycket kan jag säga. Det är oerhört kul och det har varit inspirerande och lärorikt att jobba parallellt med fotbollen. Deras framgångar inspirerar oss i bandyn att bli bättre i många avseenden. Att samverka är ett nyckelord både vad det gäller oss inom Sirius men också tillsammans med övriga lag i Uppsala, vi måste hjälpas åt för att nå framgång.

Hur mår Sirius bandy då?

Vi är på stark uppgång och högsta prioritet är att fortsätta bygga en starkare organisation. Vi vill utveckla allt ifrån Bandyskolan till elitverksamheten och långsiktigt bygga Sirius och uppsala-bandyn. Vi ska bli attraktiva för de bästa spelarna samtidigt som vi skapar egna talanger som vi kan ta hand om.

Hur ska då Sirius skapa drag kring bandyn igen?

Vi har en del ideer som vi kommer att genomföra. Fundamentet är att publiken ska känna sig välkomna. Studenternas idrotts-plats ska vara en arena för liv och rörelse. Vi vill ha mer publik och då måste vi utveckla arrangemanget. Två timmar innan avslag ska det finnas möjlighet för publiken att åka skridskor till musik, använder vi båda isarna på Studenternas kommer vi även under matcherna att kunna erbjuda "allmänhetens åkning". Vi har också ett upplägg med inför-aktiviteter på Eklundshof, liknande det fotbollen hade på Flustret. Självklart måste vi, som fotbollen, genomföra bra matcher och visa goda resultat om vi vill att publiken ska strömma till.

-När finns det en bandyhall i Uppsala?

Det är en kärnfråga för oss. Stor fokusering läggs på SM-finalens vara eller icke vara i Uppsala men frågan om en bandyhall i Uppsala är långt mer betydelsefull för uppsala-bandyns framtid. Hallarna byggs överallt i Sverige och det är viktigt att vi i Uppsala hänger på. Vi vill ha ett besked från kommunen. Kommunen är en av flera aktörer i denna fråga. Förbundet kommer under denna säsong att fastslå ett datum då elitserieklubbarna måste ha hallar för att få delta i bandyns finrum. Tills dess måste kommunen ha klart för sig hur de tänker agera.

Hur mår svensk bandy då, anser du?

-Vi har starka varumärken i SM-finalen, annandagen samt att det är genuint svenskt. Samtidigt är vi hårt konkurrensutsatta av mer "bekväma" och TV-vänliga idrotter och jag tror att hela bandysverige måste hjälpas åt för att lyckas överleva. Hallar är ett måste för att utveckla sporten, de har visat sig vara bra TV med över 100 000 tittare. Förbundets vision som sträcker sig till 2017 innefattar en mängd saker en mängd saker såsom att det ska vara 1 900 åskådare per elitmatch, 125 000 tittare på våra TV-matcher samt att alla elitlag ska ha en bandyhall. Vidare ska SM-finalen från och med 2012 avgöras på den nya nationella arenan i Stockholm inför 50 000 åskådare. Det är bra att det finns visioner och att förbundet vill utveckla sporten. Hallfrågan och att öka publiktillströmningen är ju ärenden som dessutom finns på Sirius dagliga agenda.

Han kallades för Champagnebandyns fader i början av 2000-talet när Västerås SK var som allra bäst. Nu kom han till Sirius. Magnus Berglund var mannen som skulle leda Sirius mot toppen. - Vi ska försöka skapa ett tydligare eget spel - det blå-svarta spelet, så den 10-faldige SM-guldmedaljören.

Manager var ordet Magnus Berglund ville att vi skulle titulera honom med - inte tränare. Tränare var Mats Söderman och det är han som kommer sköta den dagliga operativa träningen.

- Jag själv jobbar med utvecklingen av hela föreningen och laget och stöttar hela verksamheten och kommer att finnas både i bås och på läktaren vid matcherna. Mats och jag har funnit våra roller och det känns mycket bra, berättade Magnus.

- Nu gäller det att även hitta rollerna på planen för spelarna, jag vill hitta tydliga rollspelare, tydliga spelarprofiler, fortsatte Magnus. Att det är en stark ledare Sirius hade funnit rådde det ingen tvekan om. Det som präglade samtalet med Magnus Berglund var långsiktighet.

-Jag ser i ett långt perspektiv, jag ser sju år framåt och har någon slags vision att vi då kanske kan vara med i The Big Four, säger Magnus och med The Big Four menar han de fyra stora lagen i

dagens bandy; Sandviken, Västerås, Hammarby och Edsbyn. Det är även i dessa lag - i deras spel som Magnus och dagens Sirius ska hitta sin inspiration att bli bättre ifrån.

-Vi ska försöka skapa det blåsvarta spelet och just nu jobbar vi på en mix med utvalda delar från The Big Four's olika spelstilar och i förlängningen ska man kunna se signaler och tendenser av dom i Sirius, säger visionären Berglund.
Men det är en lång väg dit.

-Man ska inte ha för höga förväntningar, champagnebandyn växte fram under lång period men vi ska ha en vision, påpekar Berglund och för att nå det blåsvarta spelet är det mycket som måste stämma.
-Vi måste ta krafttag och organisationen måste först och främst stärkas, menar Magnus som hade en positiv känsla inför årets säsong.

-Vi har jobbat mycket med passningsspelet och skridsko-åk-ningen och vi är på gång, det blir bättre hela tiden men det kommer att krävas att vi måste lyfta oss ännu mer för att räcka till, säger Siriusmanagern. - Men viljan att lära sig och bli bättre finns och det känns bra.

Varför skulle då publiken vallfärda till Studenternas i vintern 2007-08?

-Finns flera skäl, spännande att se vad vi håller på att bygga tipp, se spelet växa fram och ta till sig vårt spel och skapa en bättre stämning på Studan, svarar Magnus.

Nyförvärv 2008-09

8. Erik Sundin
Rock: Jaggy 5.995,-
Skjorta: Tommy Hilfiger 1.095,-
Byxa: Jaggy 1.495,-
Skor: Sabelt 2.995,-

BERGMANS
ENKÖPINGSKATLAN 4 • HÄRNAS • TELEFON 02 58 60 60 60 60 60
ÖPPET VARD 10-18 • LÖRD 10-18 • WWW.BERGMANSKATLAN.SE

Fotograf: Eva Järnström

*Ubbe Sand och
Berg-mans nyttjade
under några år såväl
Sirius bandy- som
fotbollsspelare som
mannekänger i sina
annonser. Här är det
Erik Sundin som
visar upp sig.*

-Vi har ett riktigt intressant läge och vi har en tuff resa framför oss det är en häftig känsla, avslutar managern som skulle ta Champagnebandyn till Studan.

Det blev verkligen ingen Champagnebandy 2007-08. Sirius fastnade i allsvenskans botten och slutade på tolfte plats. Till 2008-09 tillkom publikfavoriten Alexander Mayborn, Erik Sundin och målvakten Jacob Sälaby. Viktigast av alla dock playmakern Andreas Eskhult. Även Göran Rosendahl dök upp i blåsvart efter nån.

Högtryck, fin bandy och mycket publik

Sirius lag såg riktigt starkt ut och det blev en kanonsäsong. Sirius slutade trea i grundserien och slog Vetlanda med 2-1 i matcher i kvarten (bäst av 3) efter inledande förlust 5-2 och sedan 2-1 respektive 5-1 i Uppsala. Sirius skulle nu möta ärkerivalerna Edsbyn i semi bäst av 6 matcher. Första matchen på Studenternas stod 3-3 vid full tid, Edsbyn avgjorde till 4-3 i sudden death. Andra matchen i Edsbyn stod 4-4 i full tid, då Sirius avgjorde till 5-4 i sudden death. De två avslutande matcherna blev inte lika jämna, Edsbyn vann hemma med 7-2 och på Studenternas med 7-1. Notabelt dock att publiksiffran vid den senare var över 9 000 och ett enormt tryck på arenan. Härligt ! I den efterföljande SM-finalen i Uppsala fick dock Edsbyn stryk av Västerås med 5-4.

Påföljande säsong 2009-10 blev Sirius sjua och ställdes mot Hammarby i kvartsfinalerna. Sirius vann den första med 5-3, men sedan vann Hammarby två matcher på Zinkensdamm med 5-2 och 4-3, samt dessutom den sista på Studenternas med 7-4. Man slog sedan Villa i semifinalerna och finalen på Studenternas mot Bollnäs med 3-1.

2010-11 blev Sirius tabellsjua, men slogs ut av blivande (men förlorande) finallaget Bollnäs med 3-1 i matcher.

Året efter blev Sirius elva och fick kvala mot Örebro för att rädda den allsvenska platsen. Det blev två segrar, 6-3 respektive 7-5.

Även 2012-13 blev det en elfteplats. Nu var det en kvalserie med fyra lag för att rädda statusen. Sirius vann denna före Kalix. Gripen och Motala åkte ur.

Klubbchef Magnus Berglund avgick i augusti. I månadsskiftet augusti-september så fick den tidigare ordförande tillsammans med Mats Söderman samla alla sina förenade krafter för att få ett slagkraftigt lag på benen.

"A-elit" med Olle Gabrielsson som ny ansvarig tränare. Och "ett nytt lag" med Mattias Åhlén, Joel Wigren, Ilja Grachev, Oscar Bremner, Patrik Eidenert, Matvey Azarenko och Claes Nordström

Därtill kommande elitspelare som Jakob Edberg, Andreas Wängelin, Tobias Engstrand och Gustav Holmgren. Där flera av dem fick prova elitseriespel

Relitahallen innebar många tuffa träningsmatcher mot världens bästa lag som Hammarby och Jenisej. I september deltog Sirius i Champions cup i Edsbyn.

I elitseriespelet 2012-13 placerade sig Sirius Bandy på en kvalplats och säkrade sedan nytt kontrakt på övertid mot Gripen efter en iskall straff av Pierre Roos. Notabelt är att vi var två mål från att slippa kval och två poäng från slutspel.

2013-14 tillträdde Claes-Håkan Sandberg som ny ordförande. Laget slutade på trettonde plats och lyckades tillsammans med de övriga lagen från rädda den allsvenska platsen vis kvalspel.

Under våren 2013 i månadsskiftet feb/mars 2013/14 valde de båda två klubbcheferna att lämna organisationen. Då klubben i det läget inte kunde visa den stabilitet som efterfrågades av nyförvärv var det svårt att värva nya spelare. Andreas Eskhult, Viktor Broberg slutade samt att Lars Fall och målvakten Jakob Sälby inte kunde motstå flera års locktoner från Villa. Johan Hydling flyttade till Ljusdal av familjeskäl. Mats Söderman och sedermera i slutet av mars med stöd av Jan Sjonemark fick i detta läge rikta in sig på att rekrytera de bästa spelarna från allsvenskan för att över huvud taget få till en någorlunda stark elitserietrupp. En misräkning var också att Patrik Johansson p g a långtidsskada ej heller kom till spel under hela säsongen. Man lyckades också få Olle Gabrielsson som huvudansvarig tränare för ett "nytt lag" med många nyförvärv.

Elitseriespelet 2013-14 placerade sig Sirius Bandy åter på en kvalplats och säkrade sedan nytt kontrakt i näst sista matchen mot Nässjö. För att säkerställa kontraktet var man tvungna att åter ta in "gamlingarna" Eskhult och Broberg då laget under säsongen drabbats av en del långtidsskador samt att mer kompetens behövdes tas in.

Med ett helhetsperspektiv och mot den bakgrund vad som hänt i föreningen så var det starkt av tränare Olle att tillsammans med övriga ledare och hela spelartruppen se till att Sirius bandy behöll sin elitseriestatus.

2014-15 Efter säsongen 2013-14 där A-laget lyckades behålla Elitseriestatus efter ett lyckosamt kval påbörjade sportgruppen ett intensivt arbete med att skapa en slagfärdig trupp med spelare, tränare och ledare inför säsongen 2014-15. Strategin som lades var att jobba med en treårsplan för att skapa kontinuitet vilket på sikt skulle göra laget starkare och starkare. Målet var att skapa en trupp med unga utvecklingsbara spelare som tillsammans med erfarna tränare skulle få jobba ihop under en längre tidsperiod. Åtta spelare lämnade truppen efter säsongen 2013-14 bl.a. våra trojänare Niklas Hellqvist och Pierre Roos.

Till gruppens glädje lyckades man rekrytera en av Sveriges mest meriterade tränare, Thony Lindquist som varit verksam i Sandviken och Dynamo Moskva. Som assisterande tränare klev Siriusikonen Pierre Roos in. 7 nya spelare kom in, bl.a. lyckades man rekrytera Edsbyns storskytt Mattias Hammarström och Kungälv's bästa spelare Jakob Jenefeldt samt ett antal unga lovande spelare. Sportgruppens budget kunde hållas och var ungefär likvärdig med säsongen innan.

Sportsligt fick man åter kvala för att hålla oss kvar i Elitserien, sista matchen mot Falun med vinst 15-2 var en höjdare då kontraktet säkrades. Laget visade dock en bra potential i många matcher där man spelade jämnt med SAIK borta, oavgjort Villa hemma och vinst borta mot Vetlanda som toppmatcher. Runt jul och nyår besegrades Ljusdal och Kalix klart hemma då laget visade bra form. Spelmodellen som infördes var spännande och med tålamod skulle det ge resultat. Nu var laget lite för ojämnt i matcherna tyvärr vilket gjorde att poängen uteblev.

Efter trettondagsmatchen informerades spelartruppen om klubbens ekonomiska problem. Hur detta påverkade det sportsliga är svårt att veta, men laget tog inga fler poäng under avslutningen av elitserien.

2015-16 valdes Erik Weiman till ordförande. Under ett informationsmöte i mars månad 2015, en vecka efter sista kvalmatchen informerades spelarna att löneutbetalningarna inte kunde fullföljas under mars och april. Detta fick till följd att ett 8 spelare samt 2 tränare lämnade klubben. Återigen fick sportgruppen ett svårt rekryteringsarbete att utföra för att få ihop tränare och trupp inför 2015/16.

I slutet av maj 2015 rekryterades Anders Carlsson som huvudtränare, ett välkänt och meriterat namn som tidigare spelat i Sirius och hade många framgångsrika år i VSK.

På spelarsidan lyfte vi upp 3 st spelare från egna led, förstaårsseniörerna Tobias Engstrand, Jonas Eklund och Gustav Holmgren. Spelare som tillkom utifrån var vår "egen" Johan Jansson Hydling från Ljusdal, Henrik Kjellson från VSK, Markus Kumpuoja från Hammarby och Joonas Peuhkuri från Veiterä i Finland. Med den budget som var låg i förhållande till andra Elitserielag så var detta ett godkänt arbete med rekryteringen.

P g a av den ekonomi som fanns att tillgå så lades försäsong och träningsmatcher nästan uteslutande till Uppsala, laget deltog inte i några cuper under försäsongen. Ett kort dagläger hölls i Fyrishov i slutet av augusti.

Försäsongens resultat och att man kunde skönja att det inte var harmoni i spelartruppen gjorde att Anders Carlsson slutade som tränare efter första Elitseriematchen. Mats Söderman kom in som huvudtränare och från 1 dec kom Olle Gabrielsson in som assisterande tränare.

Mycket lindans

Sportsligt fick man åter kvala för att hålla sig kvar i Elitserien, laget gjorde ett starkt kval och var klara för Elitserien 2016-17 redan efter näst sista kvalmatchen då laget slog Boltic borta med 1-8. Sista kvalmatchen hemma mot Ljusdal var en forma-litet där laget vann med 12-0.

Laget visade dock en bra potential i Elitserien i många matcher där man bl.a slog Hammarby borta som en av säsongens höjdare. Laget spelade också många jämna matcher mot topplag utan att få med sig poäng. Laget är ungt och utvecklingsbart så framtiden är ljus. Många av våra egna juniorer fick chansen där bl.a David Thorén visade stor utveckling men även Nisse Bergström, Oskar Rönqvist och Johannes Camilton gjorde bra insatser. Laget tränades av Anders Carlsson, Matte Söderman och Olle Gabrielsson. Markus Kumpouja var ny. Jakob Jenefelt gjorde en bra säsong. Sirius kom dock näst sist (13:e plats) men höll sig kvar efter andra plats i kvalgruppen efter Tillberga.

2016-17 hade Olle Gabrielsson tagit över som ensam tränare. Lars Fall var klart bäst i laget som förutom denne fått nytillskott i form av bl a Teemu Määtäa, David Thorén och Nils Bergström. Sirius blev tia, hamnade i ingenmansland och hade sedan spelat färdigt för säsongen.

Det blev samma visa året efter, elfte plats och slutspelat, trots att Olle Gabrielsson hade nu fått tränarhjälp av Erik Sundin, samt en rad nya spelare som Anton Andersson, Samuel Heeger, Kalle Mårtensson, Jimi Heinonen och Janne Rintala. Erik Weiman avgick under året och ersattes av Karin Holman.

Säsongen 2017-2018 började bra med fina resultat under försäsongsmatcherna. Vi fick även en inbjudan till World Cup där vi fick möjlighet att möta det bästa laget i världen. Vi genomför turnering på ett mycket bra sätt men trots flera fina insatser räckte det inte till slutspel. På det hela var det en trevlig och nyttig helg. Seriespelet startade med en borta match mot Tellus och sen duggade matcherna tätt. Man upplevde att man hade en ojämn nivå med fina toppar och djupa dalar. Runt jul tvingades den dåvarande huvudtränaren Olle Gabrielsson kliva av sitt uppdrag p.g.a sjukdom. Relativt snabbt tog den dåvarande assisterande tränaren Erik Sundin över huvudansvaret, med Stefan Tranblom vid sin sida som assisterande. Prestationerna fortsatte pendla mellan bra och mindre bra. Avslutningen på säsongen var mycket bra och man kunde för andra året i rad undvika kvalspel. Arbetet inför säsongen 2018-2019 fick en minst sagt turbulent start. Vid säsongens slut stod man på bokstavligen noll. Noll spelare på kontrakt, noll tränare, noll serviceteam och noll sportgrupp förutom nytillsatt sportchef.

Exakt samma resultat följde 2018-19 med nye tränaren Esa Määtäa och hela nio nya spelare, däribland August Elebring, Jerker Ortman och William Liw. Som ny ordförande tillträdde Peter Nordgren.

Säsongen 18/19 var avslutad och årets resultat fick man se som en stor framgång för det "nya" Sirius. Med i stora delar ett helt nytt lag och ny ledarstab var förutsättningarna utmanande.

Målsättningarna för säsongen var:

- IK Sirius ska spela i elitserien 19/20
- IK Sirius ska spela en mer attraktiv bandy
- IK Sirius ska bli en mer professionell förening

I början av april 2018 startade man försäsongsträningen med nye huvudtränaren Esa Määtä. Ett helt nytt träningsupplägg med varierad och individanpassad träning introducerades. Detta tillsammans med en kraftigt ökad träningsmängd är ledarstaben helt övertygad om vägen till framgång och utveckling.

I juni anordnades en "kick-off" för hela Herr elit i dagarna två. Där fick laget, förutom att bygga lagkänsla, även reda på hur Esa ville att Sirius ska spela bandy. En offensivare och mer fartfylld bandy skulle spelas. Spelarna fick också diskutera och skriva ned vad de tror är framtidens sätt att spela bandy. Med Esa:s filosofi och spelarnas tankar bestämde man hur Sirius skulle spela under vintern.

Sista helgen i augusti gick man på is i Relitahallen för att samma helg åka upp till Edsbyn för ett kortare träningsläger. Efter endast två träningar på stor plan var det matchpremiär mot Edsbyn. Det blev förlust med 9–6 men redan i den matchen syntes tendenser på hur spelet skulle läggas om.

Likt tidigare kom en inbjudan om att spela World Cup i Sand-viken. Då man inte kvalificerat sig på resultat fanns inte detta med i budgeten. Spelarna tillsammans med marknadsavdelningen gjorde så att det ändå blev möjligt. Resultatet i World Cup blev godkänt. En vinst och två förluster där vinsten i första mot Edsbyn sticker ut. Alla experter var inför säsongen eniga om att Sirius skulle hamna sist och åka ur, efter World Cup skiftade tongångarna och det med all rätt.

Försäsongen präglades annars av hård träning och tufft match-ande, nio träningsmatcher och tre i World Cup. Detta var nödvändigt för att kunna spela ihop laget så mycket som möjligt. Det blev endast

en vinst i de nio träningsmatcherna som spelades. Bra genomförda matcher skiftades med betydligt sämre.

26 oktober, premiär mot IK Tellus hemma på Studenternas IP. Vinst med 5-4 vilket var onödigt tajt och vi fick dessutom Victor Lundberg (lagkapten) skadad i denna match och skulle bli borta i ca en månad. Inför säsongen var man medvetna om att det unga och orutinerade försvaret skulle sättas på prov och detta gjorde inte situationen bättre. Efter premiären följde en tung period resultatmässigt med idel förluster och många insläppta mål. En hyfsad match hemma mot Bollnäs var en ljuspunkt. Vändningen kom mot Edsbyn borta den 20 november och efter den matchen så var spelet bättre och mer konsekvent även om vinster uteblev.

Säsongens höjdpunkter har varit Hammarby borta och Vänersborg hemma. De två uddamålsförlusterna mot Broberg svider mest, där var man värda minst en poäng och det var i slutändan det som fick laget att missa slutspel.

U16 blev svenska mästare - avgjorde mot Villa i 87:e minuten. Två straffräddningar och ett sent avgörande gav Sirius guld. Med drygt 20 minuter kvar att spela tog Villa ledningen med

4-3 i U16-finalen mot Sirius i Behrn Arena. Då kvitterade Sirius direkt genom Samuel Thorsell och med bara tre minuter kvar av ordinarie matchtid kunde Arvid Tapper smälla in segermålet för Sirius.

– Det kändes såklart helt underbart, samtidigt var det 3 minuter + tillägg kvar så de gav oss massor av energi, säger tvåmåls-skytten Arvid Tapper.

Segermålet var väldigt vackert. – Det är ett bra lyft från Simon (Bonetto) som jag lyckas ta ned. Sedan tar jag mig förbi backen och rundar målvakten från sidan, säger han.

U16-tränaren Mattias Tapper efter segern. – Det är självklart en riktigt skön känsla. Alla ledare och spelare har jobbat hårt under hela säsongen och jag tycker killarna har gjort en fantastisk säsong och är väl värda denna framgång, säger Mattias Tapper.

Vid ställningen 4-4 tog Sirius time out. – Dels behövde några av våra spelare vila ett par minuter samtidigt som vi ville samla ihop oss och förmedla att nu går vi för seger, skapa den extra energi och det mod som krävs för att kunna hålla tätt och avgöra under ordinarie matchtid. Vi hade haft några lägen att göra 5-4 så det var inga större taktiska förändringar vid denna time out. Två minuter senare

gör vi 5-4, säger han och fortsätter: – När sedan Villa tar time out repeterade vi det som vi pratat om dom sista två veckorna, hur vi ska agera om vi blir utsatta för hård press i ett känsligt läge av matchen.

En lång säsong är nu till ända – och vågade man tro på sådana här framgångar inför säsongen. – Vi har under våra åtta år med killarna aldrig haft några resultatmål utan försökt få killarna att förstå att det handlar om förberedelse och slutligen om hur vi agerar på planen som ger resultatet. Mini World Cup i Bollnäs var första gången som både ledare och spelare verkligen försökte ta oss hela vägen. Vinsten i Bollnäs blev så klart ett kvitto på att vi är ett mycket bra bandylag med många duktiga spelare som skulle kunna vara med i slutstriden om P16-titeln, säger han.

Nu får de suga på denna karamell ett tag och sedan ta sikte på kommande säsong. – Personligen åker jag med familjen till Arkhangelsk i Ryssland på onsdag för att titta på P17 VM. Laget avslutar säsongen med träning på tisdag. På lördag är det Sirius bandyavslutning och på SM-finalen säljer hela laget match-program. Därefter blir det några veckor ledigt innan vi startar upp som Sirius U17, avslutar han.

2019-20 blev Sirius tolv och rädda sig som andralag efter Frillesås i kvalserien. Esa Määttä kvar som tränare och Ted Haraldsson mest namnkunnige nyförvärv. I mars var det i princip stopp för publik att följa matcherna då Covid-19 pandemin slagit tänderna i landet. Dessbättre var säsongen redan över sånär som de sista kvalmatcherna som spelades i Relitahallen.

Försäsongen startade ordentligt sista helgen i augusti när man gick på stor is igen i Relita. Veckan därpå startade matchandet med hemmamatch mot Broberg. Ett Broberg som varit på stor is hela våren och sommaren. Det blev en rejäl genomkörare där vi höll emot bra i en halvlek men sen rann det iväg, förlust med 4-11.

Summa 8 träningsmatcher hanns med inför säsongen och som brukligt fick man möjlighet att möta inte mindre än 3 ryska lag. Resultat som stack ut under försäsongen var vinsten mot Hammarby och Uralskij Trubnik och det oavgjorda resultatet borta mot Sand-viken. Försäsongens resultat blev 3 vinster, 1 oavgjord och 4 förluster.

Även i år fick man en inbjudan om att spela World Cup i Sand-viken då man beslutat att öka antalet lag. Ett deltagande i World Cup fanns inte med i planerna så vi valde att tacka nej.

Försäsongen präglas som sig bör av hård träning. Träningen under vår/sommar görs mer individuellt då flera spelare åter-vänder hemåt efter säsong. En tät dialog med huvudtränaren är ett måste och det fungerar bra. Esa har även varit på plats en gång i månaden för att stämma av och träffa truppen.

Säsongens höjdpunkter har varit första halvan av säsongen med vinsten mot VSK borta i premiären i fokus. Den andra halvan kom man inte alls upp i den nivå man vet att man kan spela. Resultaten satte sig i huvudet på spelare och ledare vilket ledde till alltför många förluster och kvalspel. Målsättningen var att spela i Elitserien 2020-21 och kandidera på en slutspelsplats. Efter första halvan såg allt bra ut men det slutade med kvalspel. Flertalet av spelarna i truppen hade aldrig spelat kvalspel och det är inte något man kan träna sig på, det måste genomlidas. Kvalet startade katastrofalt med förlust borta mot Lidköpings AIK och med 2 omgångar kvar hade vi ändå chansen och allt i egna händer. Ledningen beslöt efter halva kvalet att tränarstaben behövde support. Detta löstes genom att Johan Jansson-Hydling togs in som mental hjälp för att få igång killarna, detta visade sig vara det som behövdes och kontraktet säkrades efter en utklassningsseger mot LAIK hemma i Relitahallen.

2020-21 blev det alltså åter ordning på torpet. Innan dess hade dock Esa Määttä fått sparken en bra bit in i säsongen. Han ersattes av Olle Gabrielsson, Andreas Eskhult och Viktor Broberg. Starkaste nyförvärvet var Ted Bergström från Väster-ås och Sune Gustafsson från Villa. Sirius blev nia i serien och fick möta Broberg i åttondelsfinal. Där slog man dem med 8-2 respektive 5-4 och fick möta Villa i kvarten. De blev dock för svåra och vann med 7-1 respektive 9-4. Villa vann sedan SM-finalen i Relitahallen i Uppsala mot AIK med 5-4

Den mycket speciella säsongen 20/21 var därmed avslutad och den får trots lite turbulens ses som ett stort steg framåt. Coronapandemin slog hårt mot hela världen och gjorde att denna säsong spelades utan publik och med hårda restriktioner. Klubben hade under hela säsongen varit stenhård i arbetet med att förhindra smittspridning vilket också visade sig i den begränsade smittspridningen man hade. Endast 3 spelare hade Covid-19 under säsongen och de hade varit utspridda. Sirius var det enda lag som inte behövde flytta en enda match p g a. av smittspridning och hade sen turen att ingen av våra motståndare behövde göra det heller.

Målsättningarna för säsongen var:

- Slutspel, minst 8-delsfinal
- Bibehålla vårt offensiva spel
- Närma oss lagen ovanför

Det stora frågetecknet inför säsongen var om den skulle spelas eller ej. Flera divisioner ställdes in och påverkade hela idrotts-rörelsen. Spelschemat har justerats och det blev ett tätt match-ande på slutet med upp till tre matcher per vecka. Under försäsongen har man matchat som tidigare säsonger och det gav laget en bra känsla inför starten. Skillnaden denna säsong än mot föregående säsonger är att man inte har haft en enda genomklappning. Sirius har hängt på samtliga topplag utom Villa, de har vi inte riktigt fått grepp om. 22 poäng kunde varit betydligt fler då man har ett stort antal uddamålsförluster vilket satte stopp. Inför säsongstarten informerades det från spelar-trupp att de kände sig slitna efter en stenhård försäsong. Försäsongen ska vara tuff men klart oroväckande att truppen känner sig sliten innan säsongen ens har börjat.

Tyvärr mynnade detta ut i ett tränarbyte efter jul. Detta är naturligtvis inget man önskar sig som lag eller förening men situationen var dessvärre så ohållbar att inga andra vägar fanns kvar. Efter en bra säsong ställdes vi mot Broberg i 8-delsfinal. Broberg hade man slagit två gånger under säsongen och kände att man hade koll på. Det började med vinst hemma och man vann även borta i returmötet, vi var äntligen klara för det "riktiga" slutspelet !

Väl i kvartsfinal ställdes Sirius mot Villa som man har märkligt svårt för, förlust i 3 raka matcher och säsongen tog slut. Villa stod sedan som svenska mästare mycket välförtjänt. Att man tog oss till kvartsfinal innebär att vi till kommande säsong är kvalificerade för Svenska Cupen som spelas i Lidköping.

Detta var något som våra spelare har haft högt upp på önske-listan de senaste säsongerna och nu såg de till att det blir verklighet.

Sirius tog sig inte bara till slutspel utan gick dessutom vidare till kvartsfinal vilket är en plats där Sirius hör hemma. Man producerade 131 mål framåt (30% mer än föregående säsong) och var 14%-iga på hörnor vilket är siffror man inte varit i närheten av på många år. Summa summarum så lägger man en väldigt bra säsong bakom sig och går in i nästa med en väldigt bra känsla. Några spelare har lämnat men vi har fyllt på med rutin och lite ungt och nytt. På pappret går man in i nästa säsong med ett mer välbalanserat lag och en starkare ledarstab.

